

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

SPRACHEN DER VÖLKER VON CHICAGO



Klášter Rosa Coeli v Dolních Kounicích

Zřícenina kláštera Rosa Coeli (Nebeská růže) se nachází v obci Dolní Kounice, v údolí řeky Jihlavy, cca 20 km jihozápadním směrem od města Brna. Spolu s nedalekým klášterním hradem patří k vrcholným dílům středoevropské gotiky. Tato část jižní Moravy, zvaná Bobravská vrchovina, je jednou z nejsušších a současně také velmi nepřátelských oblastí České republiky.

Počátky kláštera spadají do 2. pol. 12. století. V té době si na jižní Moravě budoval rozsáhlé panství rod pánů z Kounic. Jeden z nich, Vilém z Pulína, se účastnil mocenských bojů mezi panujícím českým knížetem Soběslavem II. a rakouským vévodou Jindřichem II. o území zvané Vitorazsko. Spolu se jmenovaným českým knížetem byl pan Vilém z výše uvedeného důvodu dán papežem Alexandrem III. do klatby. Ve snaze zbavit se klatby vydal se pan Vilém k papeži do Říma. Svatý otec byl k němu milosrdný, klatbu z něho sňal, a jako pokání mu uložil, aby na svých statcích vystavěl klášter.

Stavba kláštera byla zahájena roku 1181. Vilém neměl s podobnou stavbou žádné zkušenosti, proto se s prosbou o pomoc obrátil na želivského opata Gotšalka. Ten pak Vilémovi pomáhal radou, a už roku 1183 do jeho kláštera přivedl premonstráty z kláštera v Louňovicích. Klášter Rosa Coeli se tak stal nejstarším ženským klášterem na Moravě. K základnímu majetku, nezbytnému pro založení kláštera, přibývaly další vesnice. Roku 1268 si klášter pod svůj patronát vzal papež Kliment IV., za vlády českého krále Václava II. se klášter stal klášterem královským. Vysoká ekonomická prosperita kláštera mu pak dovolila postavit si ze svých vlastních prostředků, na ochranu osazenstva kláštera, na vrchu nad obcí Dolní Kounice, pevný gotický hrad. Po ukončení stavby hradu před rokem 1330 byla zahájena velkolepá přestavba klášterních budov a kostela. Původní románský kostel byl přebudován na gotický chrám. Vzhledem k velkému zadlužení se stavba protáhla až do let 1370–1380, možná až do roku 1400. Brzy poté, co klášter splatil všechny své dluhy, přišlo období husitských válek. Roku 1423 byl klášter husitskými vojsky vyrabován a vypálen. Požár zničil dřevěné trámy nad kamennou klenbou chrámu. Klenba byla nebezpečně obnažena působením povětrnostních vlivů se nakonec zřítla. Při následných opravách byl goticky zaklenutý kamenný

strop chrámové lodi nahrazen vodorovným dřevěným stropem, původní gotická klenba chrámu nebyla už nikdy obnovena. Zdá se, že už roku 1434 byl klášter jako celek opraven, neboť si mohl dovolit nakupovat další vesnice.

Komunita sester premonstrátek pak docela dobře prosperovala až do začátku 16. století. Tehdy ke křesťanskému Bohu do nebeských výšin směřované období gotiky ve střední Evropě pozvolna končí, přichází doba renesance. Bylo to období návratu k antickým ideálům těla i ducha. Renesance výrazně změnila přístup lidí ke každodennímu životu. Změnila nejen stavitelství, výtvarné umění, literární tvorbu, ale také život v církvi. Neštěstím pro římsko-katolickou církev v Evropě i ve světě se stal německý augustiniánský mnich a kněz Martin Luther (1483–1546). Jeho reformní působení se obvykle počítá od sepsání 95 tezí, jež nechal zveřejnit dne 31. 10. 1517 v německém Wittenbergu.

Poklidnou hladinu života moravské obce Dolní Kounice pak zčeřily zprávy o tom, že nový probošt kláštera Martin Göschl, který byl současně také pomocným (světicím) biskupem olomouckým, přestoupil k luterskému vyznání, a že se, obdobně jako Martin Luther, oženil s jednou z jemu svěřených řeholnic. Zpečetl tím nejen osud svůj, ale také osud celého kláštera. Olomoucký biskup Stanislav Pavlovský Martina Göschla suspendoval z biskupského úřadu, český král Ludvík na něj vydal vyhošťovací rozkaz. Život řeholnic sester v klášteře byl olomouckým biskupem, který klášter navštívil, označen za „neřestný a krajně pohoršlivý“. Martina Göschla přesto v klášteře ponechali, a to až do chvíle, kdy přišel s požadavkem, aby byl klášterní majetek zapsán na jeho jméno. Tehdy trpělivost vrchnosti přetekla, a tento „ženáč“ byl z kláštera vyhnán. Roku 1526 se sice nakrátko uchýlil do Mikulova k sektě novokřtenců, ale nakonec byl chycen a v Praze na něm provedli tzv. „útrpné právo“. Zemřel pak, všemi opuštěný, ve věži kroměřížského zámku. Zbylých 11 jeptišek si zvolilo nového probošta Jana. Ani za jeho správy však nedošlo ke zlepšení morálky řeholnic. Tentokrát došla trpělivost místním lidem. Domluvili se, klášter přepadli, zhýralé jeptišky z kláštera vyhnali. Ty se pak rozutekly do celého království. Klášter byl hodně zpuštěn, chrám byl z části zneuctěn.



Portál klášterního kostela (foto autor)

O obnovu opuštěného kláštera se od konce 17. století pokoušeli strahovští premonstráti. Roku 1703 se jim dokonce podařilo opravený klášterní chrám znovu vysvětit. Ale brzy na to celý areál kláštera vyhořel znovu. Řeholníci se snažili škody, vzniklé požárem, odstranit, ale přibližně o 100 roků později svoji snahu o restauraci kláštera definitivně vzdali. Ten ve svých troskách zůstal i nadále zříceninou, nad jejíž monumentalitou se návštěvníkům tájí dech...

Klášter Rosa Coeli ožívá v posledních letech novými duchovními a kulturními aktivitami. Letos se zde o víkendy od 24. do 26. června 2016 uskuteční již pátý ročník křesťanského festivalu Kefasfest. Ten nabízí kvalitní domácí i zahraniční hudbu a divadlo a v různorodosti hudebních a divadelních žánrů představuje moderní křesťanskou kulturu a její radostné poselství. Pod heslem „Mnoho cest, jedno ohnisko“ jsou vítáni všichni ti, co mají rádi dobrou společnost a pozitivní atmosféru. Festival je místem přátelských setkání, které mu dávají atmosféru rodiny. Součástí festivalu je také bohatý doprovodný program pro všechny věkové kategorie: výstavy, filmy, workshopy, přednášky na aktuální témata, sportovní vyžití. Samozřejmě nechybí ani Boží slovo, modlitební setkání, večer chval a nedělní mše svatá. Více se můžete dovědět na: www.kefasfest.cz

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na titulní straně:
Klášter Rosa Coeli v Dolních Kounicích

Svatý Jan Křtitel

Jeho narození slavíme 24.června

Spasitel světa
v Jordánu stojí –
nebe se zemí
ruka Tvá pojí –
když voda symbolem
po skráních stéká –
Tys pokřtil Syna člověka

Ukázals Mistra
rybářům duší –
když muži zákona
zůstali hluší –
Tebe Duch Páně
osvítíl rázem –
že Láska z nebe
sestoupila na zem.

Do pouště dějin
zazněl Tvůj hlas:
„Beránku Boží,
vysvobod' nás!“
A abys ukázal
směr cesty davu
pokorně kloníš
pod mečem hlavu.

Křtiteli Jene,
voláme k Tobě,
pomoz svým věrným
v tak těžké době:
Zapud' rudého Heroda
ze srdce českého národa –
uved' zas dějiny
na správnou cestu –
od břehů pokání
k Božímu městu.

Karel J. Chrobák



„Zázračná“ ikona sv. Jana Křtitele
v Homer Glen, IL

(čtěte více na straně 12)

Bože, tys vyvolil svatého Jana Křtitele,
aby připravil lid ochotný přijmout Krista;
dej svému lidu pravou radost a
ved' všechny, kdo v tebe věří,
po cestě pokoje a spásy.
Prosíme o to skrze tvého Syna
Ježíše Krista, našeho Pána,
neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého
žije a kraluje po všechny věky věků.

Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

11. neděle v mezidobí - 12. června 2016

1. ČTENÍ - 2 Sam 12,7-10.13

Čtení z druhé knihy Samuelovy.

Nátan řekl Davidovi: „Tak praví Hospodin. Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy, dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to bylo málo, cokoliv jiného bych ti přidal. Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil, co je zlé v jeho očích? Chetitu Uriáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zabil jsi ho mečem Ammonových synů. Proto se již nikdy nevzdálí meč od tvého domu za to, že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal manželku Chetity Uriáše a udělal jsi svou ženou.“ David řekl Nátanovi: „Zhřešil jsem proti Hospodinu!“ Nátan Davidovi odpověděl: „J Hospodin ti odpouští hříchy, nezemřeš!“

2. ČTENÍ - Gal 2,16.19-21

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galat'anům.

Bratři! Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon. Z toho důvodu jsme přijali víru v Ježíše Krista. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude žádný člověk uznán za spravedlivého. Vždyť skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval. Já nepohrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospravedlnění docházelo zachováváním Zákona, pak by Kristus umřel nadarmo.

EVANGELIUM - Lk 7,36-8,3

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nehy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem. Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslel si: „Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jakého druhu je ta žena, která se ho dotýká, že je to hříšnice!“ Ježíš mu na to řekl: „Šimone, rád bych ti něco pověděl!“ On na to: „Jen mluv, Mistře!“ „Jeden věritel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?“ Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více.“ Řekl mu: „Správně jsi usoudil.“ Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbil mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“ Ji pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchy.“ Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hříchy odpouští?“ On však řekl ženě: „Tvá víra tě spasila. Jdi v pokoji!“ Potom

chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct (apoštolů) a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemocí: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

12. neděle v mezidobí - 19. června 2016

1. ČTENÍ - Zach 12, 10-11

Čtení z knihy proroka Zachariáše.

Toto praví Hospodin: „Na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma vylijí ducha milosti a prosby o slitování. Budou hledět na toho, kterého probodli, budou nad ním naříkat, jako se naříká nad jediným synem, budou nad ním lkát, jako se lká nad prvorozeným synem. V onen den bude v Jeruzalémě veliký nářek, jako se naříká v Hadad-Rimmonu na megidské pláni.“

2. ČTENÍ - Gal 3, 26-29

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galat'anům.

Bratři! Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Krista Ježíše, vy všichni, pokřtěni v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši. A když patříte Kristu, jste tedy Abrahámovo potomstvo a dědici podle zaslíbení.

EVANGELIUM - Lk 9, 18-24

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když se Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“ Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“ On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neřikali, a dodal, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

Narození svatého Jana Křtitele 24. června 2016

1. ČTENÍ - Iz 49, 1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše

Slyšte mě, ostrovy, dejte pozor, národy, které jste v dáli! Hospodin mě povolal od matčina lůna, již v mateřském životě nazval mě jménem. Z mých úst udělal nabroušený meč, ve stínu své ruky mě ukryl. Ukoval mě v zaostřený šíp, ve svém toulci mě schoval. Řekl mi: „Jsi mým služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.“ Já však jsem pravil: „Nadarmo jsem se namáhal, naprázdno, zbytečně jsem strávil svou sílu. Mé právo je však jisté u Hospodina a má mzda u mého Boha.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě utvořil služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, protože Bůh je mou silou. Řekl mi tedy: „Nestačí, že jsi mým služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se spása má rozšířila až do končin země.“

2. ČTENÍ - Sk 13, 22-26

Čtení ze Skutků apoštolů.

Pavel řekl: „Bůh dal praotcům za krále Davida, o něm vydal pochvalné svědectví: „Nalezl jsem Davida, Jesseova syna. Je to muž podle mého srdce. Ten vyplní všechno, co budu chtít.“ Z jeho potomstva Bůh podle zaslíbení vyvedl Izraeli jako Spasitele Ježíše. Před jeho příchodem hlásal Jan všemu izraelskému lidu křest obrácení. Když Jan svůj úkol končil, říkal: „Já nejsem ten, za koho mě pokládáte. Ale po mně přijde ten, kterému nejsem hoden zout opánky z nohou.“ Bratři a sestry, kteří pocházíte z Abraháмова rodu, i vy, kdo se bojíte Boha! Nám bylo posláno slovo o té spáse.“

EVANGELIUM - Lk 1, 57-66.80

Slova svatého evangelia podle Lukáše

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!“ Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje.“ Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: „Jeho jméno je Jan.“ Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všechny jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: „Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!“ Chlapec rostl a jeho duch sílil. Žil na poušti až do dne, kdy vystoupil před izraelským národem.

13. neděle v mezidobí - 26. června 2016**1. ČTENÍ - 1 Král 19, 16b. 19-21**

Čtení z první knihy Královské.

Hospodin řekl Eliášovi: „Elizea, syna Šafatova z Ábej Mechola, pomaz za proroka místo sebe! Když Eliáš odešel z hory, nalezl Elizea, syna Šafatova, jak právě oral. Měl před sebou dvanáct spřežení, on sám byl při dvanáctém. Eliáš šel kolem něho a hodil na něj svůj plášť. Elizeus opustil býky, běžel za Eliášem a řekl: „Prosím, ať mohu políbit svého otce a svou matku a pak půjdu za tebou.“ Eliáš odpověděl: „Jdi a vrať se; co jsem ti měl učinit, to jsem udělal. Elizeus se tedy od něho vrátil, vzal spřežení býků, zabil je, na jejich jařmu uvařil maso a dal ho lidem k jídlu. Pak vstal, šel za Eliášem a sloužil mu.“

2. ČTENÍ - Gal 5, 1. 13-18

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galat'anům.

Bratři! To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zase zapráhnout do toho otrockého chomoutu. Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli ke starým způsobům. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: 'Miluj svého bližního jako sebe'. Jestliže se však mezi sebou kousáte a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili! Chci říci toto: Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu, a duch zase proti tělu. Jsou to věci, které si navzájem odporují, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

EVANGELIUM - Lk 7, 36-8, 3

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když se přibližovala doba Ježíšovy smrti, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma. Poslal před sebou posly a ti cestou přišli do jedné

samařské vesnice, aby mu tam připravili nocleh. Ale Samaritáni ho nepřijali, protože měl namířeno do Jeruzaléma. Když to viděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?“ On se však obrátil a přísně je pokáral. Pak šli do jiné vesnice. A jak šli, cestou mu někdo řekl: „Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.“ Ježíš mu však odpověděl: „Lišky mají doupat a nebeští ptáci hnízda. ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil.“ Jiného zase vybidl: „Pojď za mnou!“ On však řekl: „Pane, dovol mi, abych napřed šel pochovat svého otce. Odpověděl mu: „Nech, ať mrtví pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a zvěstuj Boží království!“ A ještě jiný řekl: „Půjdu za tebou, Pane; jen mi dovol, abych se napřed rozloučil doma s rodinou.“ Ježíš mu však odpověděl: „Žádný, kdo položil ruku na pluh a ohlíží se za sebe, není způsobilý pro Boží království.“

14. neděle v mezidobí - 3. července 2016**1. ČTENÍ - Iz 66, 10-14c**

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Plesejte s Jeruzalémem, jásejte nad ním, všichni, kdo ho milujete. radujte se s ním, radujte se, všichni, kdo nad ním naříkáte, abyste sály do sytosti z jeho prsu, který utěšuje, abyste srkali s rozkoší ze zdroje jeho slávy. Neboť jak praví Hospodin: „Hle, přivalím na něj blaho jako řeku, jako rozvodněný potok slávu národů. Jeho kojence ponosou na zádech a na klíně je budou laskat. Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším, v Jeruzalémě naleznete útěchu. Uvidíte to a vaše srdce se zaraduje, jak tráva vypučí vaše kosti. Hospodinova ruka se ukáže na jeho služebnících.“

2. ČTENÍ - Gal 6, 14-18

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galat'anům.

Bratři! Ať je daleko ode mě, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mě ukřižován svět a já světu. Vždyť ani obrázka nic není, ani neobřezanost, ale nově stvoření. A na všechny, kdo se v jednání budou řídit touto zásadou, ať přijde pokoj a milosrdenství, totiž na pravé Boží Izraelity. A pro budoucnost ať už nikdo mě s těmi věcmi neobtěžuje! Vždyť já na svém těle nosím znamení, že náležím Ježíšovi. Milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s vámi, bratři! Amen.

EVANGELIUM - Lk 10, 1-12. 17-20

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát učedníků, poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!' Říkám vám: Sodomě bude v onen den lehčeji než takovému městu.“ Dvaasedmdesát učedníků se vrátilo s radostí a řekli: „Pane, dokonce i zlí duchové se nám podrobují ve tvém jménu!“ Odpověděl jim: „Viděl jsem satana padnout jako blesk z nebe. Dal jsem vám moc šlapat na hady, štiny a přemáhat všechnu nepřítelovu sílu a vůbec nic vám nebude moci uškodit. Ale radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují zlí duchové, spíše se radujte z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebi.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31. května 2016

Politické události

**Krise demokracie:
médiá v rukou oligarchu
a nedostatečná
historická paměť**

Debatou o stavu demokracie nejen v Česku ožila velká posluchárna New York University v Praze. Před zaplněnou učebnou diskutovali v pátek 22. dubna politolog Jiří Pehe, předseda Syndikátu novinářů Adam Černý, slovenský diplomat Kálmán Petőcz nebo podnikatel Tomáš Richter. Hovořili mimo jiné o projevech krize demokracie ve státech střední Evropy a snažili se rovněž hledat možná východiska.

„Když se podíváme za blýskavou fasádu naší demokracie, tak zjišťujeme, že je uvnitř stále notně zchátralá,“ komentoval stav české politiky Pehe. Podle něj se rychle vytvořily demokratické instituce a mechanismy, ale funkční občanská společnost zatím v takové míře nevznikla a chybu vidí také ve školství. „Lidé nevycházejí ze škol jako demokrati,“ řekl.

O zanedbané úloze školství hovořil také Petőcz. Mínil, že se ve školách nevěnuje dostatečná pozornost moderní historii ani institucím EU. S tím pak souvisí nedostatečná historická paměť a nedůvěra mladých lidí v unii, kterou lze v současnosti ve střední Evropě vnímat a která se odrazila i na výsledku voleb na Slovensku.

Řeč byla i o roli médií. Ta se podle slov Adama Černého dostávají stále více pod vliv velkých kapitálových skupin,

a tím se omezuje jejich schopnost svobodně informovat. Upozornil také, že v poslední době vzniká celá řada serverů placených ze zahraničí, které šíří lživý obsah. Je podle něj proto více než kdy dříve potřeba chránit pozici veřejnoprávních médií před politickými tlaky. „Jde mimo jiné o to, aby své zástupce do rad médií veřejné služby mohly jmenovat renomované občanské a společenské instituce přímo, bez dalších politických schvalovacích procedur,“ navrhl Černý.

Hovořilo se rovněž o ekonomických problémech, se kterými se nezávislá média potýkají. „Standardní ekonomický model médií se hroutí,“ řekl Tomáš Richter, podnikatel, který stojí za založením nadačního fondu pro podporu nezávislých médií, o jehož vzniku auditorium informoval. Fond se podle jeho slov zrodil z iniciativy skupiny menších podnikatelů, kteří se tak staví na odpor „oligarchizaci médií“, a měl by začít fungovat v nejbližších týdnech.

O slovo se přihlásil i bývalý předseda TOP 09 Karel Schwarzenberg, který debatě přihlížel, a připomněl, že to, čím si střední Evropa prochází nyní, je běžné i v západních demokraciích. „Je úplně normální, že se za svobodu a demokracii musí bojovat,“ poznamenal.

**Odkaz disentu je levicový,
minili debatéri
v Havlově knihovně**

Levicově orientovaní novináři a historici se zúčastnili debaty o levicovém odkazu

československého disentu. K dějinnému ukotvení přispěli historici Jan Mervart a Kristina Andělová, společně s nimi diskutovali šéfredaktor Deníku Referendum Jakub Patočka, šéfredaktor webového A2larmu Jaroslav Fiala a politolog a publicista Ondřej Slačálek. Akce se konala 28. dubna v pražské Knihovně Václava Havla. Moderovala ji Magdaléna Trusínová z Českého rozhlasu.

V otázce levicovosti disentu se diskutující shodli jen částečně. Podle Andělové nebylo jeho směřování ani levicové, ani pravicové a podřízení různých politických názorů za účelem nalezení kompromisu považuje zároveň za odkaz, který bychom měli následovat. Jakub Patočka je však jiného názoru: „Odkaz československého disentu je levicový.“ Považuje to za jeho podstatu a o textech Charty 77 prohlašuje, že pokud by byly napsány dnes, četli bychom je jako radikálně levicové, s čímž souhlasí i Fiala. Historik Mervart odmítá představu o disentu jako o homogenní skupině, v čemž mu dává za pravdu Slačálek, když připomíná marxistický proud v českém disentu zastoupený Petrem Uhlem či Egonem Bondym.

Právě tyto dva jmenované zmiňuje Mervart v otázce odkazu disentu pro dnešní dobu. Vyzdvihuje, že jejich texty byly možná s několika faktickými chybami, ale rozhodně se jejich autoři nebáli ve svých myšlenkách jít daleko až k univerzalizmu, kterého dnes není nikdo schopen. Solidaritu s Plasty, kteří byli na okraji společnosti mnohem více než například v současnosti autonomní sociální centrum Klinika, vidí Patočka jako hodnotu vhod-

nou následování i dnes. Konkrétně mluví Slačálek, když se dělí s posluchači o zážitek z četby Bondyho, kde sám Bondy obviňuje část disentu, která se staví proti africké a arabské emigraci na Západ, z rasismu. Čtení přímo aktuální. Fialovi se líbí schopnost disentu věřit v radikální změnu, Andělová staví na odív idealismus tehdejších intelektuálů, který však měl reálná stanoviska.

Debata se přirozeně stočila i k patronovi knihovny a vůdčí osobnosti disentu Václavu Havlovi. O jeho zařazení nalevo do politického spektra se nemuselo dlouze diskutovat. Jeho esej Moc bezmocných Andělová označuje za jednu z nejaktuálnějších publikací vzniklých v disentu, plně podle ní naplňuje ideje současné Nové levice. „Václav Havel byl dlouho pro socialismus,“ prohlašuje Slačálek, čímž míní princip demokratického socialismu, jehož zastáncem byla celá řada osobností tehdejší opozice vůči komunistickému režimu. Havel podle jeho slov později tuto ideu opustil, ovšem ne nijak veřejně. Zlom v českém disentu přišel ve chvíli, kdy levicové ekonomy z disentu a šedé zóny zastínila skupina kolem Václava Klause, miní Patočka. To považuje za odklon z levicového odkazu disentu a jeho zrazení, které má silné následky až do dnešní doby. Na tezi, že odkaz disentu skutečně je levicový, ale jeho odkaz byl zrazen, se shodli do velké míry všichni debatující.

**Opravená Kobyliská
střelnice se už otevřela
pro veřejnost**

Za zvuku žesťů mohli lidé opět vstoupit do zrenovované Kobyliské střelnice, a uctít tak památku stovek odbojářů

popravených nacisty. Zhruba roční opravu národní kulturní památky, která stála 13 milionů korun, dotovala zejména Evropská unie. Při pondělním slavnostním otevření položil květiny k pomníku zavražděných vlastenců vedle starosty Prahy 8 Romana Petruse i ministr obrany Martin Stropnický.

„Měli bychom vyprávět dalším generacím osudy o našich padlých vlastencích, aby nový pomník nebyl jenom hezký, ale aby v nich vyvolal i pokoru,“ pronesl Petrus. Střelnici na okraji Prahy vybudovala armáda v roce 1890, nejprve pro výcvik pěchoty. Během nacistické okupace ji využila německá armáda k popravě až 540 lidí, mezi nimi generála Aloise Eliáše nebo spisovatele Vladislava Vančury.

Dříve volně přístupnou památku poškozovali vandaloři, či dokonce divoká prasata z nedalekého lesa. O nový pěstěný trávník na valech se nyní stará zavlažovací systém a zrestaurovaný pomník se jmény obětí střeží kamery. Zrenovované jsou také terčové jámy z dob střelnice. „Největší položkou byla trachytová dlažba,“ řekla radní Prahy 8 Anna Kroutil.

Radnice do třináctimilionové opravy přispěla milionem, o něco víc Ministerstvo obrany. Zbytek čerpala z evropských fondů pro regionální rozvoj. „Pomník opravdu prokoukl,“ sdělil Carolině pamětník dob protektorátu Jaromír Lisý.

Na pražském Vítkově se uskutečnila pieta

k 71. výročí konce války

V neděli 8. května se konal tradiční pietní akt u příležitosti 71. výročí ukončení bojů druhé světové války. U Národního památníku v Praze

na Vítkově se sešli představitelé státu, váleční veteráni i občané a společně uctili památku obětí největšího válečného konfliktu v novodobých dějinách.

Vzpomínkové akce se zúčastnili prezident republiky Miloš Zeman, premiér Bohuslav Sobotka, předsedové obou komor parlamentu Milan Štěch a Jan Hamáček, ministři Martin Stropnický (obrana) a Daniel Herman (kultura) nebo kardinál Dominik Duka. Prezident Zeman připomněl, že oslavy konce války v České republice právě 8. května mají svůj důvod. Před rokem 1989 se konaly o den později a na Zemanův návrh z počátku devadesátých let se přesunuly. „Není na škodu si nastudovat trochu historie a dozvědět se, kdy byla podepsána kapitulace v Remeši, zdůrazňuji v Remeši, v Berlíně byla až druhá a kapituluje se zpravidla jenom jednou,“ poznamenal před přítomnými Zeman.

V souvislosti s tehdejšími válečnými událostmi promluvil předseda vlády Sobotka také o současné situaci. Varoval před uvažováním v kategoriích „my a oni“ a odsoudil šíření předsudků na základě pohlaví, náboženství, politického názoru, sexuální orientace či původu, které podle něj „plodí v konečném důsledku jen zlo a násilí“. Nakonec premiér podle oficiálních stránek vlády ČR zdůraznil nutnost aktivní občanské obrany demokratických hodnot „bez ohledu na to, jestli jsme demokraty levicovými nebo pravicovými“.

V rámci pietní akce položili účastníci tradičně květiny u hrobu neznámého vojína. Přítomny byly české armádní jednotky, které letos doprovázela poprvé také jednotka

policejní. Aktu se zúčastnili také někteří váleční veteráni, ale jak si postěžoval brigádní generál Miloslav Masopust, „je nás stále méně a méně“.

K 71. výročí konce války se konaly vzpomínkové akce po celé republice. Nejsledovanější se stala tradičně jízda historických vozidel Ride of Freedom v Plzni, které přehlížely tisíce lidí. Plzeňané si připomínali osvobození americkou armádou už od čtvrtka a oslav se zúčastnilo také 13 válečných veteránů ze Spojených států a Belgie. „Na rok 1945 mám samé úžasné vzpomínky, potkal jsem ty nejvděčnější a nejčestnější lidi ve svém životě, a vždycy, když se sem vracím, tak mám stejný pocit,“ uvedl podle iDnes.cz jeden z veteránů, čtyřidevadesátiletý Earl Ingram.

Kontroverzní se naopak stal průjezd Nočních vlků, ruských motokářů s vazbami na prezidenta Putina, Českem a jejich uctění památky obětí války v Brně, v Praze a v Děčíně.

Ze Slovenska

Nová slovenská vláda dostala důvěru parlamentu. Fico je potřetí premiérem

Slovenský parlament vyjádřil v úterý 26. dubna důvěru nové vládě a schválil její programové prohlášení. Koalici složenou ze stran Směr-SD, Slovenská národní strana (SNS), Most-Híd a Sít podpořila potřebná nadpoloviční většina – hlasovalo pro ni 79 ze 142 přítomných poslanců. Schůze se nezúčastnili premiér Robert Fico a předseda SNS, druhé nejsilnější koaliční strany, Andrej Danko, oba v předešlých dnech podstoupili operaci a zůstávají v nemocnici.

Nový Ficův kabinet chce v

nadcházejících čtyřech letech snížit podnikům daně ze zisku, dosáhnout vyrovnaného rozpočtu a vytvořit 100 tisíc nových pracovních míst. V rozpravě promluví 67 poslanců, opozice program kritizovala jako málo konkrétní a nedůvěryhodný.

Po hlasování vystoupil prezident Andrej Kiska. V projevu zdůraznil, že nová vláda nastupuje do složitého období, a varoval jak před prudkým poklesem důvěry ve stát tak i před nárůstem extremismu a radikalismu. „Porozumět těmto jevům neznamená je napodobovat. Pokud do pustíme, aby slušnost působila jako slabost, ztratíme základ soudržnosti jako společnosti, jako demokracie a jako stát,“ poznamenal podle serveru Novinky.cz.

Po úspěšném výsledku hlasování stane Robert Fico ve funkci premiéra už potřetí. Nová koalice teď vystřídá předešlou jednobarevnou vládu jeho strany Směr-SD. Fico se však po páteční operaci srdce stále zotavuje na ARC bratislavského kardiologického centra.

Parlamentní volby do Národní rady Slovenské republiky se konaly v březnu. Z 23 kandidujících stran jich uspělo osm. Vítězná strana Směr-SD získala 28 procent hlasů, proti předchozím volbám si však výrazně pohoršila, a proto musela vytvořit koaliční vládu.

Slovensko čelí kritice kvůli střelbě po utečencích

Slovenská republika je pod ostrou kritikou kvůli akci proti nelegálním migrantům. V noci na pondělí 9. května zadrželi v obci Veľký Meder čtyři podezřelá auta jedoucích pravděpodobně z Maďarska. Jedno z vozidel odmítlo zastavit a celní služba reagovala

nejprve střelbou do vzduchu a poté i na ně. Ujíždějící auto nakonec zastavila policejní hlídka, která skutečně potvrdila převážení pravděpodobně nelegálních migrantů (šesti převaděčů a 11 uprchlíků). Zároveň však našla jednu postřelenou ženu. Mladá Syřanka s projektilem v zádech byla okamžitě odvezena do nemocnice, kde se podrobila operaci a nyní se má podle serveru Topky.sk nacházet ve stabilizovaném stavu.

„Řidič jednoho vozidla neuposlechl a to ani po varování výstřelu. Motorové vozidlo zastavilo až poté, co mu celníci prostřelili gumy,“ uvedla podle iDnes.cz mluvčí slovenské Finanční správy Patrícia Macíková.

Za přiměřený považuje zásah slovenský ministr vnitra Robert Kaliňák. „Nemůžeme vědět, kdo a co se v autě nachází a auto rovněž může ohrozit nevinné civilisty. Riziko zranění při takovýchto zákrocích je vždy obrovské,“ citovala Kaliňáka zpráva ČTK s odkazem na slovenská média. Členové ozbrojených složek mají podle ministra právo použít i služební zbraň, pokud řidič vozu odmítne uposlechnout jejich příkazy.

Mediační ředitel Human Rights Watch Andrew Strohlein pro The Telegraph napsal: „Je neskutečné, že slovenské orgány střelily po lidech utíkajících před válkou. Oficiální vyjádření je takové, že vozidlo svou jízdou ohrožovalo strážníky, ale vždycky existuje způsob jak pronásledovat auto bez nutnosti střílet na něj.“ Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky dokonce požádal úřady na Slovensku o řádné vyšetření incidentu.

Ekonomika

OKD je v insolvenční, pomoc propuštěným horníkům schválila vláda

Krajský soud v Ostravě rozhodl v pondělí 9. května o úpadku těžbařské firmy Ostravsko Karvinských Dolů (OKD). Ta podala sama na sebe insolvenční návrh, protože dluží přes 17 miliard korun více než 650 subjektům. Vlastníkem černouhelných dolů je společnost NWR spadající pod skupinu Ad Hoc Group. Věřitelé OKD mají dva měsíce na přihlášení svých pohledávek před tím, než se v srpnu uskuteční přezkoumání jednání a rozhodující schůze věřitelů. Nezodpovězená zůstává otázka řešení sociálních dopadů insolvence a možného propouštění.

Prozatím firma OKD plánuje, že propustí 345 lidí z celkových zhruba 9800 kmenových zaměstnanců. Ministr průmyslu a obchodu Jan Mládek (ČSSD) přinesl na středeční jednání vlády návrh na vyplácení příspěvků propuštěným horníkům – konkrétně se jedná o osm tisíc měsíčně pro podpovrchové horníky a sedm tisíc pro povrchové. Příspěvky by přitom měly být vypláceny po dobu závislosti na odpracovaných letech u OKD. Vláda návrh schválila.

Podle soudních dokumentů v rámci insolvence OKD plánuje, že do konce příštího roku uzavře minimálně dva doły, což by mohlo znamenat ztrátu pracovního místa až pro pět tisíc lidí.

OKD prošla částečnou privatizací během 90. let. Společnost od té doby vystřídala několik majoritních vlastníků, z nichž některé vyšetřovala policie. V roce 2004 byla OKD privatizována úpl-

ně, když Fond národního majetku (FNM) prodal své akcie firmě Karbon Invest. Dva tehdejší místopředsedové FNM byli později obviněni z porušování povinnosti při správě cizího majetku, protože dopustili prodej akcií hluboko pod reálnou cenou. Podle MF Dnes politickou odpovědnost za tuto kauzu nese Bohuslav Sobotka (ČSSD) coby tehdejší ministr financí, do jehož kompetence proces privatizace OKD částečně spadl. Současný premiér vinu odmítá.

Premiér Sobotka médiím sdělil, že je podle něj „pro zaměstnance OKD a hospodářskou a sociální stabilitu celého regionu nyní nejdůležitější udržet společnost v provozu a zajistit bezpečné pokračování těžby v co největším možném rozsahu.“ Horníci z OKD dále zůstávají ve stávkové pohotovosti, žádné protestní akce ani zastavení práce však neplánují.

Kurzovní lístek

27. 5. 2016 (střed)

EUR, 1	27.030
Kanada, 1	18.566
USA, 1	24.203

Kultura

Karel IV. Jaký byl?

Výstava na Kampě

odhaluje jeho pravou tvář

Karel IV. je považován za jednoho z nejúspěšnějších panovníků v české historii. Ale jaký byl – na to odpovídala stejnojmenná výstava na pražské Kampě. Návštěvníkům nabídla pro lepší představu jeho vzhledu podobizny a popisy právě z dobových zpráv. Výstava byla volně přístupná od 25. dubna do 25. května. Na den otevření připadlo výročí položení základního kamene Nového

Města pražského.

„Na základě průzkumu z roku 1976, kdy přední český badatel prof. MUDr. Emanuel Vlček zdokumentoval ostatky císaře, vznikly pro potřeby výstavy dvě srovnávací studie umožňující porovnání dobových portrétů a koster-ních pozůstatků,“ uvedl portál kudyznudy.cz. Výstava nabídla výsledné porovnání tváře Karla IV. po 40 letech.

„Na základě precizní kresby panovníkovy lebky vznikla co možná nejpřesnější malovaná rekonstrukce jeho tváře... Můžeme tak pozorovat zajímavé detaily. Třeba jizvy v obličejí císaře, který byl vášnivý turnajový bojovník. Nebo vrásky, které tehdejší umělci milosrdně vynechali,“ komentoval výstavu pro iDnes.cz Ondřej Sečů, její autor a ředitel Národního památkového ústavu v Praze. Pátání po císařově podobě vyobrazilo 19 oboustranných panelů.

Akci pořádala společnost Medialogue společně s hlavním městem, partnerem výstavy byla Univerzita Karlova. Na výstavě byla také k vidění replika ztracené zakládající listiny univerzity, tu se podařilo zrestaurovat díky negativu z roku 1935, na kterém byla vyfocena. Expozice na Kampě byla přístupná 24 hodin denně a v noci byla pro návštěvníky nasvícená.

V rámci výročí 700 let od narození českého krále a císaře Svaté říše římské se v Praze uskutečňují i další výstavy a akce, které mají připomenout jeho éru.

Filmové Karlovy Vary pojednávají o: pocta Bohdalové a Svěrákovi či nová sekce

„Dříve se jelo na pětiletky. My jsme se rozhodli mít padesátiletky a teď vstupujeme

do druhé," zahájil Jiří Bartoška, prezident Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary, letošní sezonu. Nadcházející 51. ročník představí zcela novou sekci o lidech s fyzickými hendikepy a ocení osobnosti českého stříbrného plátna.

Každoroční Cenu prezidenta MFF Karlovy Vary letos obdrží herečka Jiřina Bohdalová. Jako dárek k hereččiným květinovým 85. narozeninám se na festivalu bude promítat trezorový snímek Ucho režiséra Karla Kachyni. Životní jubileum letos slaví i o pět let mladší Zdeněk Svěrák, který se objeví v tradiční festivalové znělce. Svěrák, který se do české filmové historie zapsal jako textař, scenárista a herec, převzal z rukou Jiřího Bartošky cenu prezidenta už v roce 2014.

Naopak letos poprvé se festival zaměří na filmové příběhy hendikepovaných lidí. Sekce Lidé odvedle při premiéře představí osudy vozíčkářů. „Je to pro nás logické vyústění naší snahy předat kompletní festivalový zážitek i lidem s hendikepy," uvedl programový ředitel Karel Och na tiskové konferenci v úterý 26. dubna. Festival už šestnáct let provozuje projekt Kino bez bariér, který umožňuje návštěvu právě lidem s fyzickým postižením.

Nově zůstanou projektové místnosti otevřené i v neděli po oficiálním skončení festivalu. „Je to možnost pro návštěvníky vidět oceněné filmy a zároveň poděkovat obyvatelům Karlových Varů," uvedl k novince Jiří Bartoška. Oficiální plakát 51. ročníku vytvořil Aleš Najbrt a zobrazil na něm paparazzi snímky celebrit.

„Žijeme v mediálně exponované době. Kdo není na fotografii, jako kdyby nebyl. V době, kdy všichni chtějí mít selfie, jsme proto udělali anti-selfie," vysvětlil.

Festival se bude konat od 1. do 9. července a jako obvykle bude hlavním působištěm Hotel Thermal.

Maxipes Fík slaví kulatiny ve Ville Pellé

Čtyřicáté narozeniny oslavuje jeden z nejznámějších čtyřmožců českého pohádkového světa. Roku 1976 se Maxipes Fík poprvé představil na obrazovkách československých televizí a od té doby si získává lásku dětí všeho věku. A právě u příležitosti tohoto jubilea se 9. května v prostorách pražské Galerie Villa Pellé slavnostně otevřela výstava věnovaná nejen této pohádkové postavě, ale také jejímu tvůrci, Jiřímu Šalamounovi, který sám minulý rok oslavil již osmdesáté narozeniny.

Výstava se nazývá Divoké narozeniny Maxipsa Fíka aneb Jiří Šalamoun dětem. Veřejnosti je přístupná od 10. května a až do 12. července na ní návštěvníci mohou vidět nejen originály autorových ilustrací, ale také například Šalamounovy filmové plakáty. Pro děti jsou navíc připravené tematické interaktivní programy a kreativní výtvarné dílny. V prostorách bubenečské galerie se také konají komentované prohlídky, animační programy, filmové projekce a v neposlední řadě besedy o díle a dědictví Jiřího Šalamouna.

„I když je Maxipes Fík nestárnoucí a asi nejznámější pohádkovou postavou, existuje vedle šesti knih a mnoha hodin večerníků s jeho příhodami spousta dalších

Jiřím Šalamounem bohatě ilustrovaných děl. Například vytvořil ilustrace ke Šrutovým básním pro děti, Tolkienovu Hobitu, Hofmanově Panu Tau nebo řadě knih Jiřího Suchého, které jsou na výstavě všechny k vidění," řekla novinářům k výstavě Vladana Rýdlová, ředitelka Galerie Villa Pellé.

Sport

Olympijských her v Riu se zúčastní přes 100 českých sportovců

Sportovce i fanoušky dělí již jen dva měsíce od začátku letních olympijských her. Ty se poprvé v historii uskuteční na jihoamerickém kontinentě. Jistý start v Brazílii má zatím 65 českých reprezentantů. „Předpokládáme však, že do Ria poletí až 130 sportovců," říká vedoucí výpravy Martin Doktor.

Jedním z nich by měl být judista Lukáš Krpálek, kterého čekají před začátkem soutěží i jiné než sportovní starosti. Očekává nejen narození potomka, ale musí doléčit zraněné rameno. To ho výrazně limitovalo na víkendovém ME, kde vypadl hned v prvním kole. „Chci se dát zcela do kupy a nevypadnout z osmičky nasazených do olympijského turnaje," řekl Krpálek.

Ve zcela odlišné situaci je naopak kajakář Vavřinec Hradilek. „Rio byl sen, který byl jednu chvíli daleko, ale teď jsem se vrátil do boje." Narážel na kvalifikační závody, v nichž soupeřil o místo na hrách s úřadujícím mistrem světa Jiřím Prskavcem. Jeden z nich se objeví ve finální nominaci. Český olympijský výbor ji schválí 12. července na plenárním zasedání.

Zatímco pořadatelé v Riu de Janeiro ve spěchu dokončují některá sportoviště nebo řeší problémy s kvalitou vody, ubytovací kapacity jsou plně připravené. „Olympijské vesnice bude patřit k nejlepším v historii," řekl šéf olympijské mise Doktor, jenž Rio před měsícem navštívil.

Nejen sportovcům, ale i jejich fanouškům zajistí Český olympijský výbor patřičné zázemí. V dějišti her budou moci navštívit Český dům, Česku fandit v olympijském parku, který se otevře u lipenské přehrady. Oba areály budou přístupné po celou olympiádu od 5. do 21. srpna.

Češi na Mistrovství světa v ledním hokeji

Český tým vstoupil do jubilejního 80. Mistrovství světa v hokeji v pátek 6. května. Moskevský Ledový palác ovládl již v prvním zápase s domácím Ruskem vyhrál a 3:0. Druhým soupeřem byli Lotyšové po nerozhodném zápase i v prodloužení rozhodly nájezdy pro Čechy 4:3. Ve třetím zápase Švédové vyhráli Češi 4:2. V dalším zápase s Nory zvítězili Češi přesvědčivě 7:0. Proti Kazachům dosáhli Češi výhry 3:1. V zápase s Dánskem čeští hokejisté byli poraženi až v nájezdech 1:2. V předposledním zápase skupiny A Češi udolali Švýcarsko 5:4. V posledním utkání všichni čeští hokejisté nezvládli Američany nájezdy a prohráli 1:2, a tak se do bojů o medaile nedostali.

Zlato na MS letos získala Kanada, stříbro Finsko, bronz Rusko, bez medaile zůstaly v boji o bronz Spojené státy.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Mons. Ing. Mgr. Pavel Konzbul, Dr.
novým pomocným brněnským biskupem

V sobotu 21. května 2016, kdy se v brněnské diecézi slaví výroční den posvěcení hlavního chrámu v diecézi - katedrály sv. Petra a Pavla, jmenoval Svatý otec František novým brněnským pomocným biskupem dosavadního faráře u katedrály sv. Petra a Pavla Mons. Ing. Mgr. Pavla Konzbulu, Dr.

Narodil 17. října. 1965 v Brně – Juliánově, kde dodnes žije jeho maminka Marie. Po maturitě na gymnáziu v Brně v Křenové ulici pokračoval ve studiu na elektrotechnické fakultě VUT Brno - obor elektrotechnologie, které absolvoval v roce 1989.

Po vykonání roční základní vojenské služby nastoupil jako odborný a později vědecký pracovník do Ústavu přístrojové techniky Akademie věd České republiky v Brně. Tam se věnoval vývoji a realizaci korekčních cívek magnetických polí pro tomografii nukleární magnetické rezonance. Publikoval v řadě zahraničních odborných časopisů. Externě vyučoval na elektrotechnické fakultě VUT v Brně, kde také obhájil doktorskou práci v oboru teorie elektromagnetického pole.

V roce 1995 vstoupil do Laického sdružení sv. Dominika, kde byl několik let zástupcem národní provinční představené v Praze. V témže roce zahájil studium na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, které dokončil v roce 2000. Od téhož roku je také členem Společnosti pro církevní právo.

V roce 2003 přijal v katedrále sv. Petra a Pavla kněžské svěcení z rukou brněnského diecézního biskupa Vojtěcha Cikrleho. Poté působil jako farní vikář v Boskovicích a Svitávce, v Hustopečích u Brna, Starovičkách a excurrando administrátorem ve Starovicích. V roce 2005 byl ustanoven spirituálem Biskupského gymnázia v Brně a v roce 2013 jmenován farářem ve farnosti u katedrály sv. Petra a Pavla v Brně a členem Kněžské rady brněnské diecéze.

Externě vyučuje na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, obor Křesťanská výchova. Spolupracuje také s brněnským nakladatelstvím Cesta, které dosud vydalo osm jeho publikací, převážně homiletického a pedagogického charakteru (*Naslouchání, Jak mluvit s dospívajícími o víře?*, ap).

Pavel Konzbul aktivně spolupracuje také s Centrem pro rodinu a sociální péči v Brně, je exercitátorem v Duchovním centru svatého Františka z Pauly ve Vranově u Brna a pravidelně přispívá na blog Lidových novin.

V říjnu 2015 ho brněnský biskup Vojtěch Cikrle jmenoval III. sídelním kanovníkem Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně.

V sobotu 21. května 2016 ho papež František jmenoval pomocným brněnským biskupem a titulárním biskupem litomyšlským.

Ostravsko-opavská diecéze oslaví 20. výročí projektem Dny víry

Misijním projektem Dny víry oslaví ostravsko-opavská diecéze ve dnech od 5. do 12. června své dvacáté narozeniny. Kulturní, společenský, vzdělávací i evangelizační program má za cíl oslovit širokou veřejnost. Ostravsko-opavská diecéze byla založena 30. května 1996 papežem Janem Pavlem II. Do vedení diecéze tehdy jmenoval pražského sväticiho biskupa Františka Václava Lobkowicze.

Program zahájí v neděli 5. června mše svatá přímo na Masarykově náměstí v Ostravě. Hlavním celebrantem bude olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner a hostem bude také apoštolský nuncius Mons. Giuseppe Leanza. Ve stejný den projde městem poprvé Pochod pro život. Součástí Dnů víry bude koncert vážné hudby v katedrále, promítání filmů v Minikině, diskuze s kněžími a řeholnicemi v klubu Stará Aréna. Závěr týdne bude patřit Nocí kostelů a festivalu Slezská lilie.

Inspirací pro Dny víry v ostravsko-opavské diecézi byla Praha, která podobný projekt nabídla občanům hlavního města přesně před rokem.

Aktivita by neměla probíhat jen v Ostravě. K zapojení do Dnů víry byly vyzvány všechny farnosti a všichni věřící. Biskup František Václav Lobkowicz osobně vyzval farnosti diecéze, aby připravily vlastní program na celý týden, nebo alespoň na jeden či více dní a večerů. Většina farností se zapojí do programu prostřednictvím Nocí kostelů v pátek 10. června.

Záštitu nad akcí převzali hejtman Moravskoslezského kraje Miroslav Novák, I. místostarosta městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz Dalibor Mouka a náměstek primátora statutárního města Opava Josef Stiborský.

Evangelíci posílají dopis papeži Františkovi

Synod Českobratrské církve, který zasedal 19. – 21. května 2016 v Praze, přivítal návrh odpovědět na iniciativní krok papeže Františka ke smíření a zaslal mu dopis.

Při výročí mučednické smrti Jana Husa v roce 2015 přijal papež František delegaci z České republiky, v níž byli i zástupci Českobratrské církve evangelické. Setkání se konalo při příležitosti Bohoslužby smíření s Bohem a mezi křesťany s prosbou o odpuštění k 600. výročí upálení mistra Jana Husa. Synod Českobratrské církve na svém letošním zasedání schválil návrh odpovědět na Františkův iniciativní krok ke smíření. Do Vatikánu se tak rozhodli poslat vzkaz adresovaný papeži:

*Vážený bratře,
děkujeme za slova a činy, jimiž zvěstujete Krista prostě a přitažlivě pro každého člověka na zemi.*

Děkujeme za Vaši výzvu, aby křesťané v České republice, katolíci i protestanté, užili 600. výročí upálení M. J. Husa k odpuštění, smíření, a k řešení sporných otázek minulosti.

V závěru své řeči, ve Vatikánu, 15. června 2015, jste ujistil zástupce naší církve i české ekumeny o tom, že se za nás modlíte. Prosil jste, abychom se i my modlili za Vás a za Vaši službu.

Milý bratře, modlíme se za Vás. Modlíme se za Vaši službu. Ať Vás Bůh, Otec Ježíše Krista drží, sílí, a dává dobré zdraví. K modlitbě za Vás a Vaši službu vyzýváme také všechny sbory naší církve.

Jsmo vděční Bohu Otci, Synu i Duchu svatému, že z nás křtem činí své děti, navzájem pak sestry a bratry. Z této víry žijeme a toužíme žít.

Jménem synodu ČCE Vaši

Vladimír Zikmund, synodní kurátor

Daniel Ženatý, synodní senior

Jiří Gruber, předseda synodu

Synod je nejvyšší zákonodárná a řídicí shromáždění ČCE. Schází se jednou ročně. Skládá se ze 74 volených poslanců z jednotlivých seniorátů a Evangelické teologické fakulty Univerzity Karlovy.

Podle zpráv České biskupské konference

Zemřel kardinál Giovanni Coppa



Na svátek sv. Jana Nepomuckého, 16. května 2016, zemřel ve věku 90 let kardinál Giovanni Coppa. Byl apoštolským nunciem v ČSFR v letech 1990 až 1993 a také prvním nunciem v nové České republice (1993 – 2001). V roce 2007 byl jmenován kardinálem.

Pohřební obřady kardinála Giovanniho Cappy se konaly ve středu 18. května v 15 hodin u oltáře katedry ve Vatikánské bazilice. Liturgii sloužil děkan kardinálského sboru, kardinál Angelo Sodano, spolu s dalšími kardinály, arcibiskupy a biskupy. V závěru eucharistické slavnosti Svatý otec František předsedal obřadům posledního rozloučení. V Praze sloužil zádušní mši svatou v pondělí 23. května 2016 v kostele sv. Voršily na Národní třídě současný apoštolský nuncius Mons. Giuseppe Leanza.

Pražský arcibiskup a kardinál Dominik Duka OP o zesnulém řekl: „Kardinála Coppu jsme znali jako laskavého a přívětivého příznivce naší země. Právě on pomáhal ustavit biskupskou konferenci v bývalém Československu a po jeho rozdělení působil zároveň v obou zemích (1993–1994 i na Slovensku). V živé paměti máme jeho snahu naučit se česky a také česky kázat na různých poutních místech naší vlasti, které s oblibou navštěvoval. Do nedávné doby psával své dopisy do naší země česky. Přestože byl vysokým vatikánským úředníkem a diplomatem, jeho lidský přístup, návštěvy sportovních zápasů, poutě, ale i osobní kontakty z něj učinily osobnost velmi známou a oblíbenou. Rádi vzpomínáme a modlíme se. Ať odpočívá v pokoji.“

Giovanni Coppa se narodil v Albě, v severoitalské provincii Cuneo, 9. listopadu 1925. V době druhé světové války studoval filosofii a teologii v místním semináři a roku 1949 byl v rodné diecézi vysvěcen na kněze. Doktorátu dosáhl na Katedře filosofie a latinské literatury Katolické univerzity Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Miláně, současně také studoval němčinu na římském Goethe Institutu.

V roce 1953 byl povolán na vatikánské Apoštolské kancléřství, o pět let později byl zařazen na zdejší Státní sekretariát. Pro svou

dobrou znalost latiny působil jako expert na 2. vatikánském koncilu, kde se věnoval překladům a redakci dokumentů.

Z podnětu kardinála Giovanniho Battisty Montiniho (později papež Pavel VI.) se roku 1963 pustil do studia a překladu díla velkého milánského arcibiskupa a jednoho z nejvýznamnějších latinských církevních otců, sv. Ambrože, a v následujících více než 30 letech postupně vydával komentované výbory a překlady jeho díla i kritické studie.

V roce 1979 byl jmenován titulárním arcibiskupem sertským a lednu následujícího roku přijal ve vatikánské bazilice sv. Petra biskupské svěcení z rukou papeže Jana Pavla II. O deset let později, 30. června 1990, se ujal náročné práce obnovy jako apoštolský nuncius v České a Slovenské federativní republice, po rozpadu společného státu působil od 1. ledna 1993 v České republice a Slovenské republice a od 1. března 1994 výhradně v České republice. Funkci apoštolského nuncia v ČR vykonával do 19. května 2001.

Na podzim roku 2007 jej papež Benedikt XVI. jmenoval kardinálem s titulárním kostelem sv. Lina v Římě, k jehož oficiální převzetí došlo 27. ledna 2008.

Dne 30. dubna 2010 se konala v Černínském paláci Ministerstva zahraničních věcí České republiky slavnost udílení cen *Gratia Agit*, při níž byl spolu s patnácti osobnostmi z celého světa, kteří významně přispěli k šíření dobrého jména České republiky v zahraničí, vyznamenán i kardinál Coppa.

Kardinál Coppa byl pokorným knězem i biskupem horoucího srdce, lásky ke Kristu a k církvi, rovněž k zemi a národu, k němuž byl vyslán. Byl to muž hlubokého pokoje a smíření. Při návštěvě České republiky v červenci 2008 označil svá léta strávená v Praze v funkci apoštolského nuncia za „nejkrásnějších jedenáct let života“.

K úmrtí kardinála Giovanniho Cappy zaslal děkanovi kardinálského sboru papež František následující telegram:

*Panu kardinálovi Angelu Sodanovi,
děkanovi kardinálského kolegia
Městský stát Vatikán*

Úmrtí drahého kardinála Giovanniho Cappy, rodáka z diecéze Alba, ve mně vyvolává hluboké pohnutí a upřímný obdiv vůči váženému muži církve, jenž žil věrně svou dlouhou a plodnou kněžskou a biskupskou službu ve službě evangelium a Svatému stolci. S vděčností vzpomínám na jeho nezištné a kompetentní působení jakožto horlivého spolupracovníka šesti papežů, mých předchůdců, kteří mu svěřili delikátní a důležité úkoly. Byl nejprve povolán na Apoštolské kancléřství, následně vykonával své poslání na Státním sekretariátu, přičemž spolupracoval v roli odborníka na latinu při pracích Druhého vatikánského koncilu. Jako rada Státního sekretariátu a delegát papežských diplomatických zastupitelství dosvědčoval pastorační moudrost a starostlivou pozornost vůči potřebám druhých a vycházel všem vstříc s dobrotou a mírností. Byl poslán jako papežský zástupce na Apoštolskou nunciaturu do Prahy, kde dosvědčoval zvláště intenzivní a plodné úsilí pro duchovní dobro tohoto národa. Vroucně se modlím, aby Pán, na přímělu Panny Marie a sv. Ambrože, jehož byl znamenitým znalcem, přijal zesnulého kardinála do radosti a věčného míru, a zasílám apoštolské požehnání Vám a těm, kdo sdílejí bolest pro odchod tak horlivého pastýře.

Papež František

Podle zpráv České biskupské konference

Zázračná ikona sv. Jana Křtitele



Řecký ortodoxní kostel Nanebevzetí v Homer Glen

Nevysvětlitelný úkaz se začal projevovat od 19.července 2015 v Řeckém ortodoxním kostele Nanebevzetí v Homer Glen, Illinois, kde ikona sv. Jana Křtitele vydává vonnou tekutinu. Katolické noviny National Herald navázaly spojení s Otcem Sotirios Dimitrou, který slouží v této farnosti jako farář od roku 1993 a on řekl, že „ikona sv. Jana Křtitele vydává nějaký druh tekutiny, která půvabně voní. Prvně to bylo objeveno farnicemi, které obvykle sedí v první lavici Niki Mihalopoulos a Miki Price. Také mezi prvními, kdo to zpozoroval, byl předzpěvák Mikos Angelopoulos.“ Otec Sotirios také řekl: „Já jsem ležel v té době v nemocnici, když tento úkaz začal a když jsem byl z nemocnice propuštěn, okamžitě mi to bylo oznámeno.“ Dále k tomu dodal: „Když jsem šel políbit ikonu, zpozoroval jsem, že z ní opravdu vytéká po kapkách nějaká tekutina, která nádherně voní, ale nevěděl jsem, co to je.“



Ikona sv. Jana Křtitele se nachází na pravé straně ikonostasu uprostřed

Otec Sotirios pokračoval: „Během dalších týdnů jsme pozorovali další aktivitu ikony. Z obrazu sv. Jana Křtitele vytékalo stále víc a více vonné tekutiny, zvláště z křídel, z rukou, z vousů, z vlasů, ze svatozáře a všech ostatních částí těla kromě očí.“ Redaktor se dále ptal: „Viděl jste tyto úkazy pouze vy sám a nebo všechno to, o čem jste mluvil, viděli všichni farníci?“ Kněz odpovídá: „To všechno viděli i ostatní farníci a byli u vytržení, že na vlastní oči mohou pozorovat tento zázračný úkaz.“ Světící biskup Řecké ortodoxní diecéze chicagské metropole Msgr. Demetrios se k případu vyjádřil takto: „My v těchto případech nutně nevyhlašujeme oficiální hodnocení. Ponecháváme to na víře jednotlivých věřících a pokud je to přivádí k Bohu, pak je to úžasné.“



Vonná tekutina vyvěrá z různých částí ikony

Olej, o kterém farníci věří, že je to myrha (pryskyřice myrhovníku) Otec Sotirios pravidelně zachycuje do džbánu a pak do něho namáčí vatové tampony, které uzavírá do plastických sáčků. Farníci si je berou domů a rozdávají svým známým. Doposud bylo rozdáno více jak 5000 těchto sáčků.



Detail hlavy s vyvěrajícím olejem podobným myrze

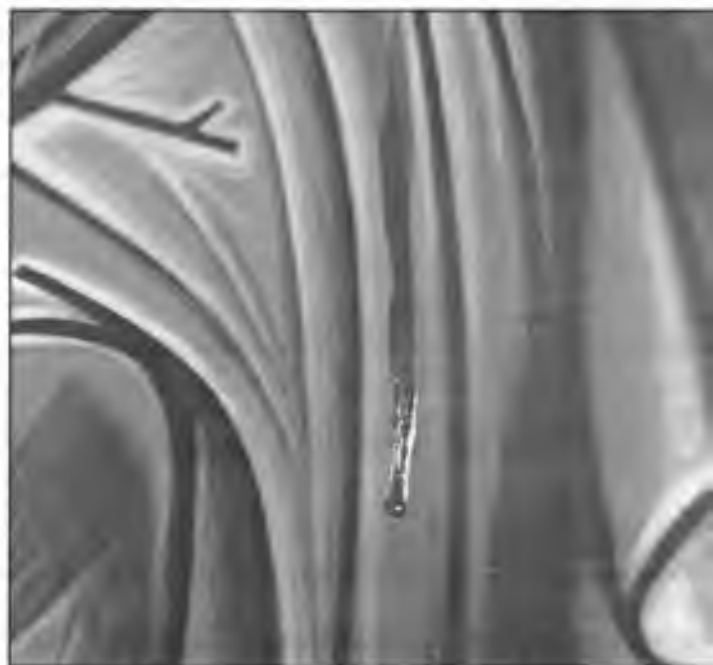
Mezi nejpodivuhodnější uzdravení patří případ Jana Passase, který byl operován 14.prosince 2015 v nemocnici University of Chicago, kde mu odstranili rakovinový nádor nad ledvinou. Lékaři prohlásili operaci za úspěšnou a pacient se po několika dnech vrátil domů. V pátek 25.prosince však Jan dostal ukrutné břišní bolesti a byl rychle dopraven do Silver Cross nemocnice v New Lenox. V nemocnici zjistili, že krvácí z ledviny, ze které byl odstraněn nádor a že břicho je plné krve. Lékaři se rozhodli, že provedou operaci, která by zastavila krvácení. V neděli 27.prosince plicní lékař a kardiolog dali k operaci souhlas, ale odborník na nádory varoval, že pravděpodobně budou muset pacientovi odebrat ledvinu a ten že bude trvale odkázán na dialýzu a že by bylo nejlepší převést ho zpět do nemocnice University of Chicago a tam provést operaci. Zatímco Jan čekal v nemocnici Silver Cross na převoz do nemocnice University of Chicago, přišel ho navštívit jeho bratranec Jiří Passas. Začal Janovi vyprávět, že byl v Řeckém kostele v Homer Glen týden před Vánocemi, aby se tam zapojil do pečení a prodeje vánočního cukroví a zároveň uctil ikonu sv. Jana Křtitele. Jiří se zeptal svého bratrance: „Jeniku, chtěl bys, abych tě pomazal olejem z ikony sv. Jana? To je tvůj svatý patron od tvého narození a i když nejsi ortodoxního vyznání, já vím, že ti pomůže.“ A Jan odpověděl: „Ano!“

Když byl Jan pomazán olejem z ikony a převezen do nemocnice University of Chicago, lékaři 28.prosince 2015 s překvapením zjistili, že se krvácení zastavilo a krev z bři-

cha se zcela vstřebala do pacientova těla. Operace nebyla třeba a ledvina byla zachráněna. Jan byl ponechán v nemocnici na pozorování do pozdního odpoledne a pak byl propuštěn. Jeho sestra přišla do kostela, aby nám všechno pověděla. 5.ledna 2016 Jan přišel sám do kostela, aby uctil ikonu sv. Jana, svého patrona a vzdal díky a chvály Nebeskému Otci.

Jakub Skedron, děkan Svatého Kříže Ortodoxní školy teologie v Brookline, MASS., prohlásil, že v jeho církvi neexistuje formální proces vyhodnocovat takové události jako zázraky, ale současně se věří, že mají závažný význam. My máme zcela rozdílné chápání hmoty jako prostředku svatosti a takovým způsobem zacházíme s ikonami. Věšíme je na stěny, zapalujeme před nimi svíčky, okuňujeme kadidlem a to proto, že jsou obrazy toho, koho představují, tak uctíváme samého Krista nebo svatého.

Biskup Demetrios považuje pramínky vonného oleje vytékajícího z ikony sv. Jana Křtitele za znamení požehnání pro zraněnou farnost. V roce 2007 Řecká ortodoxní diecéze suspendovala místního bývalého kněze, který byl obviněn z sexuálního zneužití nedospělých v období kolem roku 1970, kdy působil ve farnosti Nanebevzetí v Olympic Fields. Farnost se v roce 2013 přestěhovala na nové místo do Homer Glen.



Zvětšená kapka uzdravujícího oleje

Paní Helena Comits, která se zapojila do farnosti v nedávné době, vydala svědectví: „Já věřím v zázraky. V době, kdy se zdá být všechno ve světě tak rozbouřené, zde ve farnosti Nanebevzetí u sv. Jana Křtitele nacházím přístav uklidnění. Pomazáním olejem z ikony vstupuje do mé duše sladkost posvátného pokoje. A s pevnou vírou vezmu pro mého nemocného otce sáček s posvátným olejem z ikony pro jeho uzdravení a také pro moji dceru. Děkuji Nebeskému Otci za tento úžasný nezasloužený dar.“

*Z různých pramenů připravil
Karel J. Chrobák*

Náboženská situace v současné české společnosti

Z přednášky v České misii v Chicagu 21. května 2016

Jsou Češi ateisté, nebo stále ještě věřící?

Již dlouhá léta se o české společnosti hovoří jako o společnosti ateistické. Najdeme o tom zmínky v novinách, v televizi a takový názor můžeme zaslechnout také v běžném rozhovoru. Ale je tomu skutečně tak? Je situace náboženství, a především křesťanství, v současné české společnosti tak kritická? A proč tomu není u našich sousedů, tedy v Polsku a Slovensku, kde je stále náboženství neodmyslitelnou součástí každodenního života i života veřejného a za věřící se považuje přes 90% Poláků a 70% Slováků?

Podívejme se nejdříve, co se dá o náboženské situaci zjistit z kvantitativních šetření. Tím nejrozsáhlejším a nejdéle realizovaným je sčítání lidu, které se provádí pravidelně každých deset let. Poslední sčítání lidu proběhlo v roce 2011 a výsledky potvrdily dlouhodobý trend, který není příliš optimistický: počet těch, kteří se přihlásili k římskokatolické církvi nadále prudce klesá. Církev římskokatolická zůstává stále největší, nejpočetnější a nejvýznačnější církví - přibližně kolem 90% všech věřících patří k této církvi (ostatní církve jsou velmi malé). Podívejme se na to, jak se počet věřících vyvíjel za posledních sto let:

	1921	1930	1950	1991	2001	2011
Počty v procentech						
Věřící celkem	92,8	92,2	93,9	43,9	32,1	20,8
Z toho:						
Církev československá husitská	5,2	7,3	10,6	1,7	1,0	0,4
Církev římskokatolická	82,0	78,5	76,3	39,0	26,8	10,4
Českobratrská církev evangelická	2,3	2,7	4,5	2,0	1,1	0,5

Vidíme, že na začátku 20. století téměř všichni se v české společnosti považovali za věřící a že v té době Římskokatolická církev zahrnovala přes osmdesát procent populace. O necelých sto let později je situace zcela odlišná: za věřící se považuje něco málo než pětina populace (21%) a římských katolíků je jen jedna desetina z celkové populace ČR. Tato čísla jsou dosti alarmující, a to i přesto, že je nemusíme brát jako zcela přesná; např. počet věřících před sto lety jistě nebyl ve skutečnosti tak velký, k církvi se lidé hlásili, protože byli pokřtěni a ve skutečnosti nepraktikovali. Naopak, dnes někteří lidé jsou sice věřícími, ale nemuseli se ve sčítání lidu ke své víře přihlásit. Nicméně, trend je zřejmý: pokles počtu věřících a pokles římských katolíků.

Nicméně, tato data jsou velmi rámcová. Podívejme se na výsledky jemnějších sociologických výzkumů, které se zaměřovaly podrobněji na současnou religiozitu v ČR. Použijeme data z šetření Evropského výzkumu hodnot z roku 1998 (aktuálnější data z tohoto výzkumného programu nejsou k dispozici). V tomto výzkumu byla celá řada otázek, ale jedna z nich je nejčastěji uváděna v různých analýzách a textech, neboť ukazuje různou podobu toho, v co lidé věří (tedy alespoň tvrdí, že v to věří).

Otázka zněla: „*Který z těchto výroků se nejlépe shoduje s vaší vírou v Boha*“, a respondentům byly nabídnuty konkrétní výroky, s nimiž měli vyjádřit svůj souhlas. Výsledek byl následující:

Znění odpovědi	%	Σ %
Existuje Bůh jako osoba	9,9	
Existuje nějaká forma ducha nebo životní síly	24,8	
Existuje nějaká nadpřirozená síla	13,7	48,9
Nevím, ale rád bych to věděl(a)	22,2	71,3
Nevím, je mi to jedno	11,2	
Neexistuje Bůh, duch, ani nadpřirozená síla	14,9	26,1
Neumím vybrat	2,4	
Neodpověděl(a)	1	

Na první pohled není výsledek nijak optimistický, neboť k tradiční křesťanské představě Boha jako „osoby“ se přihlásilo okolo 10% (což mimochodem odpovídá počtu římských katolíků ve výše zmíněném sčítání lidu). Čtvrtina dotázaných věří, existuje nějaká forma ducha nebo životní síly a dalších téměř 14% souhlasilo s výrokem, že existuje nějaká nadpřirozená síla. Sečteme-li tyto respondenty, zjistíme, že téměř polovinu české populace můžeme považovat za věřící, byť jejich víra je dosti netradiční. Přidáme-li k tomu přes 22% lidí, kteří sice neví, zda Bůh či nějaká nadpřirozená síla existuje, ale tvrdí, že by rádi věděli (což znamená, že je tyto otázky zajímaví a jsou potenciálními věřícími), vidíme, že více než 71% dotázaných jsou buď věřícími nebo mají k náboženství pozitivní vztah. Naproti tomu něco přes čtvrtinu populace (26%) lze na základě jejich odpovědí považovat za nevěřící, protože tvrdí, že Bůh, duch ani žádná nadpřirozená síla neexistuje, nebo je jim to jedno, zda existuje.

Z těchto údajů je zřejmé, že nemůžeme tvrdit, že by současná česká společnost byla ateistická. Zcela jistě ne v významu ateismu jako vědomého odmítání náboženství a aktivního boje proti náboženství. Jaká je tedy z hlediska náboženství současná česká společnost? Nemůžeme říci, že je ateistická, ale nemůžeme také říci, že je to společnost věřících. Spíše se dá říci, že naprostá většina české populace je nábožensky vlažná či laxní. K odpovědi na otázku, proč tomu tak je, se možná vrátíme v nějakém dalším textu.

prof. PhDr. Dušan Lužný, D

(Autor je profesorem na Katedře sociologie, andragogiky a kulturní antropologie Palackého univerzity v Olomouci)

Autor bude nesmírně rád, když mu napíšete svůj názor. Navíc v poslední době provádí terénní výzkum české komunity v Chicagu a udržování víry mezi českými imigranty. Velmi rád se s Vámi kdykoliv setká během některých svých cest do Chicaga. Máte-li zájem, stačí napsat na adresu dusan.luzny@upol.cz.

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
 10501 West Cermak Road
 Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hezké hudby
 a zpráv z naší české komunity

na rádiové stanici
WCEV 1450 AM

každou neděli od
9 do 10 hodin dopoledne

a na Internetu www.wcev1450.com

Vlasta Kučerová

Telefon: 773 - 751 8022

E-mail: Vlasta@czechoslovakradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
 Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravec
 1-708-484-3162

Dolores Jacklin
 1-630-968-1292

Česká Misie Vás srdečně zve na

RUMMAGE SALE

3. a 4. června 2016 od 9.00 AM do 4.00 PM
 10. a 11. června 2016 od 9.00 AM do 4.00 PM

v areálu Českého kostela
 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Nabízíme:

Drobný nábytek, kabinety, stoly, židle,
 šaty, hračky, sportovní potřeby,
 domácí a kuchyňské potřeby,
 elektroniku a mnoho dalších věcí.

Prosíme členy a přátele misie
o darování dalších vhodných věcí
pro tuto akci.

Prosíme však, noste jen věci čisté a kvalitní,
 co patří do odpadu vyhoďte hned doma.

Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Upřímná vzpomínka



*Před devatenácti roky 8. června 1997 na Boží zavolání
odešel náhle z našeho středu můj milovaný manžel,
starostlivý a dobrácký otec, dědeček a strýc, pan*

Henry Vicenik

rodák ze Zaborovic na Moravě

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním
a spolkovým přátelům v USA,
kteří si na něj dosud pamatují,
děkujeme za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku
u příležitosti 19. výročí jeho odchodu na věčnost.

Vlasta Viceniková, manželka

Henry a Barbara, Thomas a Mary Vicenik, synové a snachy

Deborah a James Hojnicki, dcera a zeť

Henry, Jenny a Jonathan Vicenik

Rachel a William Irwin

Danielle a Thomas Hojnicki, vnoučata

Matthew, Hugh, Corrine a Roselee Vicenik, pravnoučata

Úmrtní oznámení



*Oznamujeme všem přátelům a známým, že byl náhle
z tohoto světa povolán na věčnost náš milovaný
manžel, tatínek, dědeček, bratr a strýc, pan*

Miroslav Chybík

Byl synem Miroslava a Josefy Chybíkových a
narodil se jako Americký občan v Jalubí
u Uherského Hradiště na Moravě 2. srpna 1935.

Do Chicaga přijel v červnu roku 1950.

V roce 1956 ukončil Washburne Trade School a potom
pracoval jako mistr tesař až do důchodu v roce 2000.

V roce 1963 v kostele Blah. Anežky České uzavřel
sňatek s Ingrid Pistauerovou a měli spolu tři dcery.

Byl dlouholetým aktivním členem České misie a
obětavým pomocníkem při kompletování
a distribuci Hlasů národa.

Ve své americké farnosti se denně účastnil mše svaté.

Byl dlouholetým členem a pokladníkem
jednoty Československého Orla v Chicagu.

Podporoval mnoho dalších českých organizací.

Zemřel náhle 13. května 2016.

V nemocnici byl ještě posílen svátostmi umírajících.

Poslední rozloučení se konalo v kostele

Sv. Jana od Kříže ve Western Springs.

Jeho tělesné pozůstatky byly uloženy na hřbitově

Panny Marie Královny nebes v Hillside.

*Děkujeme všem, kdo se s ním přišli na poslední cestě
rozloučit a kdo si na něho vzpomenu v modlitbě.*

Ingrid Chybíková, manželka

Angela a Marianne Chybíkovy, dcery

Rosemarie a John Long, dcera s manželem

Caroline a Elizabeth Long, vnučky

Esther Zager, sestra

Dr. Lawrence Zager, synovec s rodinou

Zachary Zager, synovec s rodinou

**a ostatní příbuzní ve Spojených státech,
v České republice a v Rakousku**

Uložte si do kalendáře

Československý festival

Czechoslovak American Congress

Neděle 31. července 2016

Elhert Park - Congress Park and Elm Ave.

Brookfield, IL 60526

Výroční piknik ÚMS

Ústředna Moravských Spolků

Neděle 21. srpna 2016

Elhert Park - Congress Park and Elm Ave.

Brookfield, IL 60526

Výroční piknik Misie

Česká Katolická Misie

Neděle 11. září 2016

Natinal Grove, Zahrada č. 4

27th Str. a Desplaines Ave.

North Riverside, IL 60546

Srdečně Vás zveme na
PIKNIK NA DEN OTCŮ
na zahradě České misie

9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513

v neděli 19. června 2016

od 12:00 v poledne do setmění

K poslechu, zpěvu a tanci hraje

CIMBÁLOVÁ MUZIKA

pod vedením Petra Lanžhotského

Skupina Borůvky & DJ

K jídlu bude jako specialita srnčí guláš,
dále teplé uzeniny, bramboráky a
výborné pečivo všeho druhu.

K pití bude chlazená Plzeň, víno a limonády.
Také nebude chybět zmrzlina.

Vstup volný

Informace:

708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050



Naděje není obyčejným optimismem. Dává životu smysl.

Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost plodí osvědčenost, osvědčenost plodí naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Řím 5,3-5)

Ani bych nespočetala, kolikrát v životě jsem někoho utěšovala slovy: „Neboj se, to bude dobré, dobře to dopadne, je tu naděje...“ Ve chvíli, kdy nás něco trápí, se nám totiž stává, že nevidíme východisko, že nám vše připadá negativní a neřešitelné. Jinými slovy ztrácíme naději a potřebujeme, aby nám ji někdo vrátil a vlil do srdce opětovné světlo, které značí šťastný konec.

Kdo jiný toto dokáže lépe než Bůh? Lidská slova útěchy nás na chvíli možná zahřejí, ale nedají nám to, co potřebujeme. Skutečnou naději nám může vlít do srdce Bůh prostřednictvím Ducha svatého. On jediný dokáže naše strasti a soužení skutečně proměnit a jeho působením dokážeme soužení snášet s vytrvalostí a vizí, že v Bohu je naše největší naděje.

Ve svém životě nestojím o falešnou naději, že se všechna má trápení vyřeší, že všechno dopadne tak, jak chci já. Stojím o skutečnou naději, kterou mi poskytuje Duch svatý. Jeho působením mohu zakoušet Boží blízkost, přátelství a lásku.

Moje největší naděje je v tom, že Bůh je se mnou a pomůže mi překonat vše, na co sama nemám sílu.

Pije ti někdo krev? Nenič si život nenávistí

V Kafarnau žil jeden setník, který měl služebníka, na němž mu velmi záleželo. Ten služebník však byl nemocný a umíral. Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší s prosbou, aby přišel a služebníka mu uzdravil. Ježíš s nimi tedy šel... (srov. Lk 7,1-5)

V Ježíšově době bylo židovské území okupováno nepřátelskou mocností – Římem. A jeden z představitelů této nenáviděné mocnosti žil v malém městečku Kafarnaum, kde jako setník velel stovce mužů. Byl to cizinec a nebyl židovským věřícím. Tohoto konkrétního setníka měli sice místní v oblibě, ale obecně se Židé nad nevěřícími pohany vnitřně povyšovali a stranili se jich. U Ježíše tomu tak ale nebylo. Neměl problém k pohanskému setníkovi zajít. Během celého svého působení se totiž ucházel o všechny. Překračoval hranice politické, kulturní, společenské i náboženské – aby mohl vycházet vstříc úplně všem.

A protože se Bůh uchází úplně o každého, uchází se i o mě! Stejně tak ale i o mého sprostého souseda, o mého arogantního a sebestředného nadřízeného, o despotického zapšklého politika, o vysmátého oligarchu... Prostě nejen o ty, které mám rád, ale i o každého kdo mi „pije krev“. Všem jednotlivě Bůh usiluje sdělit svou náklonnost, lásku a ... nejhlubší uzdravení.

Pro nás má tato skutečnost vlastně osvobozující účinek. Můžeme totiž žít v jistotě, že Bůh usiluje o uzdravení a proměnu každého člověka. V první řadě mě samého, dále pak ale i o uzdravení každého v mém okolí a na celém světě. To nás sice nezabavuje nutností bojovat za spravedlnost, ale osvobozuje nás to od jakési nevyhnutelné náklonnosti vnitřní nenávisti (závisti a pomstychtivosti) vůči těm, kdo druhým škodí. Nenávist totiž rozežírá člověka zevnitř a dělá z něho ukřivděnou, nepokojnou a zapšklou bytost, která vidí okolní svět jenom šedivými brýlemi zášti.

S Bohem můžeme ale i spolupracovat. V první řadě můžeme například žehnat těm, kterým bychom spontánně nadávali. Přejeme jim tak, aby osobně zakusili Boží dobrotu, lásku a uzdravení.

Nikomu neodplácejte zlým za zlé. Stojí totiž v Písmu: Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán. Ale spíše naopak: Když tvůj nepřítel má hlad, dej mu najíst, když má žízeň, dej mu napít. Nedopusť, aby tě zlo přemohlo, ale přemáhej zlo dobrem. (srov. Řím 12, 17.19-21)

700 roků od narození Císaře a krále Karla IV. (2)

7. Spory mezi otcem a synem

Vystupování mladého markraběte Karla bylo stále samostatnější a sebevědomější. Až tak viditelně, že se domácí šlechta začala obávat, že mladý markrabě Karel usiluje o návrat někdejší panovnické moci. Použila proto obvyklý a osvědčený prostředek - zasela nedůvěru mezi otcem a synem. Krále Jana Lucemburského především hněvalo, že už nemůže libovolně, jako dříve, brát na své výdaje majetek domácím městům a klášterům. Jeho syna Karla zase popuzovala nedůsledná politika otcova vůči císaři, a také jeho nehospodárnost, rozhazovačnost a rostoucí zadlužení země. Výhodiskem z napjatých vztahů mezi otcem a synem byla naléhavá prosba Karlova bratra Jana Jindřicha o pomoc v Tyrolsku. Karel nabízenou roli poručníka v Tyrolsku přijal, přičemž už složení jeho osobního doprovodu naznačovalo, že tam očekává ne vojenskou, ale administrativně-politickou činnost.

Ani společná vojenská výprava otce Jana a syna Karla do Litvy jejich osobní vztahy nezměnila. Spory mezi oběma stále rostly, a tak se Karel nakonec znovu vrátil do Tyrol. V Praze byla mezitím korunována Beatrix Bourbonská, nová manželka krále Jana vdovce, která mu krátce předtím porodila syna Václava. Nová česká královna Beatrix podle všeho nezískala příliš velkou oblibu Pražanů, neboť její korunovace v Praze probíhala za okázalého nezájmu Pražanů! Nakonec Prahu opustila, přičemž své novorozené zanechala kojné. Král Jan se cítil být dotčen, zvláště když Pražané vzdávali pocty Karlovi manželce Blance z Valois. Blanka musela roku 1337 na nátlak krále Jana opustit Prahu a přesídlit do Brna. Král Jan navíc ještě zakázal, aby byly za

markrabětem Karlem zasílány důchody z Moravského markrabství. Opakovala se tak situace, která před lety provázela roztržku mezi Janem Lucemburským a jeho manželkou Eliškou Přemyslovnou.

Markrabě Karel musel před otcovým hněvem utéci. Do Tyrol cestoval „na zapfenou“ přes Uhersko a Chorvatsko, pak se plavil přes Jaderské moře. Na této dobrodružné nebezpečné cestě padla Karlova plachetnice do rukou pirátů, ale Karel pirátům s použitím chytré lodi uniknul. Do Tyrols přijel počátkem června 1337. Tam se pak krátce zapletl v války v Lombardii na straně Benátek proti veronskému padovskému vládci Mastin Della Scala. Do své vlasti Karel vrátil na podzim roku 1337 v době, kdy jeho otec, král Jan, nebyl přítomen. Otce a syna nakonec usmířilo nebezpečí hrozící od císaře Ludvíka Bavora. Od roku 1339 pak už Jan a Karel postupovali vždy ve svorné spolupráci...

8. Dva králové v jednom království

Na zasedání českého zemského sněmu v Praze dne 11. srpna 1341 oznámil Jan Lucemburský šlechtě, duchovenstvu a zástupcům královských měst, že po jeho smrti na český trůn nastoupí jeho syn Karel. Sněm markraběte moravského Karla jako budoucího krále českého slavnostně přijal. Karel sice chtěl svoji korunovaci prosadit co nejdříve, ještě za otcova života, ale z řady důvodů se mu to nepodařilo. Lucemburské pozice v Tyrolsku byly mezitím definitivně zlomeny, zvláště poté, co Jana Jindřicha Lucemburského jeho manželka z Tyrol ostudně vyhnala. Tyrol se pak zmocnil císař Ludvík Bavor.

Z vítězství nad Lucemburky se však císař dlouho nerozdoval. Na místo mírného papeže Benedikta XII. (1334–1342) nastoupil Karlův někdejší vychovatel a rádce Pierre de Rosieres jako papež Kliment VI. (1342–1352). Zvolení tohoto nového papeže znamenalo pro Lucemburky naději na záchranu před rozpínajícím se císařem. Jan Lucemburský byl jedním z prvních, kdo papeži blahopřál, a v červnu roku 1342 se v papežském paláci zřekl přísahy věrnosti císaři Ludvíku Bavorovi. Roku 1334 byl pak do Avignonu, tehdejšího sídla papežů, pozván také Janův syn Karel.

Jednání v Avignonu dopadlo pro oba Lucemburky dobře. Karlovi se dokonce podařilo získat papežův souhlas k tomu, aby bylo pražské biskupství povýšeno na arcibiskupství České Království se tak vymanilo ze závislosti na mohutné arcidiecézi. Stalo se tak bulou „Romanus Pontifex...“ vydanou Klimentem VI. dne 30. 4. 1344. Prvním arcibiskupem pražským se stal **Arnošt z Pardubic**. Jinou papežskou bulou



Papežský palác v Avignonu (foto Ondřej Šinkner)



Klečící socha prvního pražského arcibiskupa Arnošta z Pardubic v chrámě Nanebevzetí P. Marie v polském městě Kladsko, kde se Arnošt narodil. V tomto kostele je také pohřben.

ze dne 5. 5. 1344 bylo právo korunovat českého krále přeneseno z arcibiskupa mohušského na arcibiskupa pražského. Nový papež a oba Lucemburkové pak během svých jednání v Avignonu uzavřeli spojení proti císaři Ludvíkovi Bavorovi. Dohodli se také na tom, že Karel bude kandidovat na císaře při další volbě římského krále. Oba Lucemburkové se do Prahy vrátili společně začátkem listopadu roku 1344, a už 21. 11. 1344 položili základní kámen ke stavbě Svatovítské katedrály v Praze na Hradčanech.

Klíčovou roli v zápasu o získání římské královské koruny pro Karla sehrál jeho prastrýc Balduin Lucemburský. Karel musel pro získání římské koruny složit závazné sliby papeži. Stejně tak musel dát záruky a privilegia svému prastrýci Balduinovi. Poté, co Karel dne 22. 4. 1346 v Avignonu složil sliby Klimentu VI., obrátil se tento papež na říšské kurfiřty (volitele římského krále) a vyzval je, aby neprodleně zvolili nového římského krále. Volba se uskutečnila dne 11. 7. 1346 na levém břehu Rýna v městečku Rhens (česky: Rense). Kurfiřti nejprve prohlásili trůn římského krále za uprázdněný, a potom na něj povýšili markraběte Karla. Novým římským králem byl Karel zvolen 5 ze 7 kurfiřtů (kurfiřtem českým, saským, mohušským, kolínským a trevírským).

V těch časech se počet volitelů, neboli kurfiřtů, ustálil na počtu 7. Z toho 3 patřili do duchovního stavu, 4 do světského stavu.

K rozhodujícímu střetu mezi císařem Ludvíkem Bavorem a novým římským králem Karlem IV. Lucemburským zatím nedošlo. Francii napadla vojska anglického krále Eduarda III. Francouzský král Filip VI. požádal svoje spojence a přátele o pomoc. Český král Jan Lucemburský ani římský král Karel IV. Lucemburský za daných okolností nemohli volání francouzského krále přeslechnout. Oba se vydali s vojenským oddílem králi Filipovi VI. na pomoc. V sobotu 26. 8. 1346 došlo u Kreščaku (Crécy, též Cressy) k bitvě, ve které byla francouzská vojska totálně poražena. Na obě oči tehdy už docela slepý český král Jan Lucemburský v bitvě u Crécy statečně padl, přičemž už před rozhodujícím střetem vojsk přikázal dědice českého trůnu, Karla IV. Lucemburského, svého syna, vyvést z bitvy. Tak se Karel po smrti svého otce Jana stal dvojnásobným králem, králem římským a českým, a byl současně také markrabětem moravským. První vladařskou povinností Karlovou bylo uspořádání důstojného pohřbu jeho otci Janovi v benediktinském opatství zvaném Alt-Munster v Lucemburku. Po několika stěhováních je dnes český král Jan pohřben v katedrále Panny Marie v Lucemburku.

9. Obtížné začátky vlády

Začátky vlády dvojnásobného krále Karla byly mimořádně obtížné. Nejdříve musel Karel dosáhnout všeobecného uznání navzdory ještě žijícímu císaři Ludvíku Bavorovi. Karel měl sice podporu většiny kurfiřtů, ale bohatá říšská města zůstávala věrná císaři. Karlova korunovace římským králem byla provedena 26. 11. 1346 ve městě Bonn kolínským arcibiskupem Walramem. V tradičním městě Cáchy nebyla Karlova korunovace tehdy možná, protože představitelé města Cáchy zachovávali věrnost císaři Ludvíkovi. Karel pak jmenoval svého prastrýce arcibiskupa Balduina Lucemburského říšským vikářem, a světil mu také správu země Lucemburska. Putování zpět do Prahy bylo pro Karla velmi riskantní především proto, že jeho cesta vedla přes území, na němž mu hrozilo zajetí císařem. Proto Karel postoupil cestu v převleku za panoše. Do Čech se vrátil někdy v lednu roku 1347.

Slavnostní Karlova korunovace na českého krále se uskutečnila v Praze dne 2. 9. 1347. Poprvé v českých dějinách ji provedl arcibiskup pražský, papežem jmenovaný a pravomocemi vybavený arcibiskup Arnošt z Pardubic. Karel byl na českého krále korunován zcela novou královskou korunou, kterou, spolu s prstenem a s královským žezlem, nechal pro tuto korunovaci zhotovit. Českou královskou korunu věnoval ochránci země české sv. Václavovi. Od sv. Václava si napříště královskou korunu mohl český král při slavnostních příležitostech jenom půjčovat! Spolu s Karlem byla na českou královnu korunována také jeho manželka Blanka. Během následujícího dne pak král Karel položil základní kámen ke stavbě chrámu Panny Marie Sněžné na Novém Městě Pražském.



České korunovační klenoty

Na česko-bavorských hranicích mezitím docházelo ke stále častějším bojovým střetům. Proto se král Karel rozhodl císaři postavit vojensky, a stát přitom v čele svého vojska. Už dne 14. 10. 1347, na cestě k hranicím, však Karla zastihla nečekaná zpráva, že císař Ludvík Bavor tragicky skončil. Zemřel při lovu na medvědy jsa raněn mrtvicí. Karel se tak shodou náhod (nebo řízením Božím) zbavil svého největšího rivala. Původně vojenské tažení se proměnilo v triumfální tažení Říši, kde se Karlovi postupně otevíraly brány všech významných i méně významných říšských měst. Karel všude vystupoval s prozíravou velkorysostí, všude uděloval privilegia, práva a milosti.

10. Pro České království významný rok 1348

Rok 1348 byl pro země „Koruny české“ významný především proto, že Praha už nebyla jenom hlavním městem Českého království, stala se teď hlavním městem „Svaté říše římské národa německého“. Právě proto král Karel věnoval tomuto městu tak velkou péči! Praha se měla stát důstojným, pohostinným a reprezentačním sídlem císaře a dvojnásobného krále. Hned po své návratu z Říše vydal Karel dne 8. 3. 1348 zakládací listinu Nového Města Pražského. Nové Město Pražské přitom dostalo stejná privilegia, jaké mělo Staré Město Pražské. Nedlouho poté Karel položil základní stavební kámen hradu Nového Města Pražského. Do Prahy téhož roku 1348 nechal Karel svolat „1. Generální sněm říšské a české šlechty“. Cílem „1. Generálního sněmu...“ bylo státoprávní zakotvení Českého království ve „Svaté říši...“. Tento generální sněm nechal sepsat a schválil 11 nově formulovaných privilegií, která potvrzovala platnost starších privilegií, udělených Českému království předchozími římskými králi a císaři. Karel dohlédl na to, aby bylo uzákoněno důstojné postavení všech zemí Koruny české ve „Svaté říši římské národa německého“. V dalších 2 listinách ze dne 7. 4. 1348 Karel, z titulu krále římského, začleňuje do království „Koruny české“ slezská vévodství (Horní a Dolní Slezsko).

Soubor listin, vydaných Karlem dne 7. 4. 1348, uzavírá 14. listina, kterou byla založena první vysoká škola v Praze – Karlova Univerzita. Stala se tehdy 1. univerzitou, která byla založena na území ležícím severně od Alp. Přáním jejího zakladatele krále Karla bylo, aby byla zřízena podle vzoru pařížské univerzity, na které on sám kdysi studoval. Bývala proto hned rozdělena na 4 fakulty: teologickou, právnickou, lékařskou a filosofickou. Také si přál, aby to byla univerzita mezinárodní. Měla poskytovat vzdělání čtyřem skupinám národů: 1. Čechům, Moravanům, Uhrům a Jihoslovanům, 2. Bavorům, Rakušanům, Švábům, Frankům a Rýňanům, 3. Polákům, Slezanům, Litevcům a Rusům, 4. Sasíkům horního i dolního, Míšňanům, Durinčanům, Dánům a Švédům. Každá ze 4 jmenovaných skupin národů měla při hlasování o sporných věcech 1 hlas. Prvním kancléřem Karlovy Univerzity byl pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic. V čele všech profesorů stál rektor, v čele fakult stáli děkani.

Na příkaz dvojnásobného krále Karla byla dne 10. 6. 1348 zahájena stavba hradu Karlštejna. Měl se stát nedobytnou pevností strážící říšské a české korunovační klenoty. Karlovo velké vítězství v roce 1348 bylo také pro něho tragickým. Dne 1. 8. 1348 zemřela jeho manželka česká královna Blanka z Valois. Byla jeho družkou a milovanou manželkou už od jejich dětských let.

11. Karlův diplomatický boj o uznání v Říši

Všeobecného uznání ve „Svaté říši římské národa německého“ nedosáhl Karel ani po smrti císaře Ludvíka Bavorského v říjnu 1347. O svoje postavení v Říši musel i nadále tvrdě bojovat. Zvláště rod Wittelsbachů, popuzený ztrátou císařského titulu, hledal proti Karlovi konkurenta, který by usiloval o titul římského krále. Pro roli římského protikrále byl nakonec získán anglický král Eduard III., nepřítel Francie (viz bitvu u Kresčaku dne 26. 8. 1346). Král Karlovi však projevil svoje mistrné nadání pro diplomacii, a po poradě se svým strýcem Balduinem začal s Eduardem vyjednávat. A už v měsíci dubnu 1348 došlo k uzavření přátelské smlouvy mezi Karlem a Eduardem. V měsíci červnu 1348 pak došlo v Praze k uzavření spojenecké smlouvy mezi oběma panovníky, přičemž v případném konfliktu Anglie s Francií by Karel nemusel pomáhat Eduardovi. To Karlovi umožnilo udržovat přátelství s francouzským královským dvorem. Eduard se pak své kandidatury na římského protikrále vzdal.

K usmíření mezi rodem Wittelsbachů, zastoupeného synem zesnulého císaře Ludvíka Bavorského Ludvíkem Braniborským, mělo dojít na schůzce Karla a Ludvíka v Pasově. Útočné vystupování Ludvíka Braniborského a provokace jeho stoupenců přimělo Karla, aby se s nepořízenou vrátil do Čech. Wittelsbachové pak začátkem roku 1349 prosadili volbu římského protikrále. Stal se jím Günter z Schwarzburgu.

Güntera podporoval mj. i rýnský falckrabě Rudolf II. Král Karlovi se však podařilo nepřátelskou opozici rozbit tak, že jako vdovec smluvil svůj sňatek s Annou Falckou, dcerou



Koruna Svaté říše římské národa německého

zmíněného falckraběte Rudolfa II. Horní Falc (Nové Čechy) pak Karel připojil k zemím „Koruny české“. Svatba se konala v měsíci březnu 1349 ve městě Bacharach. Protikrál Günter pak vážně onemocněl a naznačil, že má zájem s Karlem se smířit. Jednání mezi oběma stranami, jež probíhala od 22. 5. 1349, byla ukončena smlouvou dne 26. 5. 1349. Günter ze Schwarzburgu se vzdal nároku na římský trůn, náhradou dostal do zástavy některá říšská města, z nichž mu uplynul důchod 20 000 hřiven stříbra. Svoji porážku však dlouho nepřezil, neboť už v červnu 1349 zemřel. Král Karel mu vzdal velkorysou úctu tím, že se osobně účastnil jeho pohřbu.

Po smíření s Wittelsbachy završil král Karel svoje vítězství druhou svojí korunovací v Čáchách, v tradičním korunovačním městě římských králů. Došlo k ní dne 25. 7. 1349. Karlovy korunovace se tehdy účastnilo mnoho předních říšských šlechticů a vysokých představitelů Církve. Svoji korunovací v Čáchách se Karel přihlásil ke státotvorné a sakrální tradici říše Karla Velikého, po jehož stopách se chtěl Karel ubírat. Následujícího dne byla korunována také tehdy už těhotná manželka Anna Falcká. Obě korunovace v Čáchách provedl Karlov prastrýc, trevírský arcibiskup Balduin Lucemburský.

Pokračování příště.

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

České korunovační klenoty

Byly při příležitosti 700 let od narození Karla IV. vystaveny v Praze ve Vladislavském sále od 15. do 29. května 2016

Nejstarší z klenotů je **Svato-václavská koruna**, kterou si pro svou korunovací českým králem nechal v roce 1346 zhotovit Karel IV. Koruna vypadá jako zlatá čelenka ze čtyř dílů. Každý z těchto dílů má na vrcholu **usazenou velkou lilií**. Byla vyrobena ze zlata o rylosti 22 karátů. Všechny díly nahoře spojeny dvěma příčnými pásky, které jsou v místě, kde se kříží ozdobeny křížkem. Ze zlata jsou i závlačky, díky kterým koruna drží dohromady. Prohlédnout si na ni můžete **překrásně zdobení drahými kameny a perlami**, tedy celkem je na koruně umístěno 18 safírů, 1 akvamarín, 31 spinelů, 15 rubínů, 1 rubelit, 25 smaragdů a 20 perel. Další zajímavostí je, že byl do křížku a vrcholu údajně vložen **trn z koruny Ježíše Krista**, což prozrazuje latinský nápis na kříži. Koruna váží 2358,04 gramů a má výšku i průměr 19 cm.



Královské žezlo je nedílnou součástí klenotů. Bylo vyrobeno z osmnáctikarátového zlata. Celkem je dlouhé 67 centimetrů a váží 1013 gramů. I žezlu se dostalo drahé výzdoby, která je tvořena **4 safíry, 5 spinely a 62 perlami**. Rukojeť je pokryta emailovými lístky, **květy a větévkami** a je po obou stranách zakončena **okružím s řadou perel**. Hlavička žezla připomíná na první pohled tvar květu a je osazena **perlami a drahými kameny**.

Královské jablko pochází nejspíše ze stejné dílny, jako žezlo. Vyrobeno je z osmnáctikarátového zlata. V průměru dosahuje **11,9 centimetrů a vysoké je 9,8 centimetrů**. Společně s křížem na vrcholu dosahuje výšky 22 centimetrů a váhy 780 gramů. Celý tento korunovační doplněk **zkrášluje 8 safírů, 6 spinelů a 31 perel** a překrásný pohled zakončují **tepané reliéfy**.



Korunovační plášť, který oblékal král při korunovací byl zřejmě zhotoven **pro korunovací Ferdinanda II.**, tedy v roce 1617. Od tohoto roku se používal pravidelně až do roku 1836, tedy do poslední **korunovace českého krále**. Plášť je vyroben z **luxusního hedvábného materiálu** červené barvy a je **lemován hermelínem**, tedy kožešinou z hranostaje. Plášť nemá rukávy a vzadu je prodloužený do vlečky. Díky jeho vzácnosti musí být uložen odděleně od klenotů a to ve speciálně **klimatizovaném depozitáři**.

Podle: <http://www.praguecityline.cz>

Uvěřila, že Ježíš je Mesiášem a Bohem

Rosalind Mossová se narodila v Brooklynu v roce 1943. Její rodiče byli ortodoxní Židé pocházející z Ruska a Maďarska. Nekompromisní hledání pravdy a smyslu života ji přivedlo ke Kristu, který učí a zachraňuje v katolické církvi.

Ros vzpomíná na dobu svého dětství: „Každá tradice, každý svátek, každá slavnost nám připomínala, kým jsme – a kým je Bůh – a jaký je jeho cíl pro nás jako národ, a cílem bylo především naše setrvávání v poslušnosti a ve službě Bohu, který nás stvořil, a očekávání příchodu Mesiáše (...). Milovali jsme to, čím jsme byli, svou příslušnost k Bohu Abrahámovu, Izákovu a Jakubovu. Milovali jsme rodinu, jakou jsme představovali, a to, že jsme součástí židovského národa na celém světě.“

Hledání smyslu života

Už jako dorůstající dívka si začala Ros klást otázky, jaký je smysl lidského života, utrpení a smrti. Její starší bratr David přestal v Boha věřit a tvrdil, že je ateista. Po ukončení studii dostala Ros zodpovědnou práci ve třech společnostech. Velmi dobře vydělávala, ve volném čase ráda tančila a jezdila na koni. Byla z ní úspěšná žena a vypadalo to, že má všechno, co potřebuje ke štěstí. Jenomže ve skutečnosti pociťovala hlubokou vnitřní prázdnotu, kterou sama nedokázala ničím vyplnit. Zamilovala se do mladého muže, ale ani ona velká lidská láska nenaplnila její hlubokou duchovní prázdnotu způsobenou ztrátou smyslu života.

Tou dobou se její bratr David oženil s Janet, která pocházela z protestantské rodiny a považovala se za ateistku. David a Janet se rozhodli vychovávat své děti bez náboženství. Ale po nějaké době se jejich sedmiletý syn začal

důkladně vyptávat na to, v co rodiče věří a kým jsou. Tehdy se David se ženou rozhodli vyhledat nějaké náboženství, které by dalo jejich dětem pocit sounáležitosti. Začali číst Písmo svaté a křesťanskou literaturu a s dětmi chodit na bohoslužby do baptistického kostela, který byl nedaleko jejich domu. Jednoho dne se zvědavá Ros spolu s nimi vydala na bohoslužby. Písně a modlitby lidí shromážděných ve svatyni uchvátily její srdce. Než odjela domů, dostala Ros od Davida, který ji vybídl k četbě, výtisk Písma svatého Nového zákona.

O měsíc později, během procházky v parku v neděli odpoledne, neočekávaně zažila Ros přítomnost osobního Boha. Bylo to ohromné množství nevýslovné lásky spolu se vše pronikající radostí a pokojem.

Při dalším setkání s bratrem Davidem mu Ros pověděla o tom neuvěřitelném prožitku Boží blízkosti. Bratr ji tehdy vybídl, aby byla otevřená pro Boží inspiraci, a informoval ji, že v Kalifornii sídlí živé společenství Židů, kteří věří, že Ježíš je Mesiášem a Bohem. Jsou to hebrejští křesťané a jsou nazýváni mesiánskými Židy nebo Židy pro Ježíše.

Židé pro Ježíše

O tři měsíce později Ros odjela do Kalifornie a tam v městě Santa Monica na kterémsi ulici náhodou potkala dlouhovlasého mládence v tričku, na němž byl vidět nápis „Židé pro Ježíše“. Zastavila se s ním a začali spolu rozmlouvat. Jmenoval se Mitch a byl to Žid. Věřil, že Ježíš je Mesiáš a Bůh. Pro Ros bylo nepochopitelné, že Žid může věřit v tak absurdní tvrzení, že člověk Ježíš je Bůh, tím spíš, že každý Žid ví, že není možné uvidět Boha a zůstat naživu. Ros byla přesvědčena, že lidé, kteří věří, že Ježíš je Bohem, jsou ve velkém omylu.

Když skončili rozmluvu, dal Mitch Ros letáček, na kterém bylo napsáno: „Jestliže ti tvé narození nepřineslo štěstí, zkus se narodit ještě jednou.“

Toto tvrzení začalo Ros trápit, proto jak je možné se znovu narodit? Co znamená? Mitch jí vysvětloval, že Bůh se objevil nejenom proto, abycho věděli, že existuje, ale především proto, abycho s ním navázali osobní vztahy lásky. Druhé narození má duchovní rozměr; děje se tehdy, když někdo uvěří, že člověk Ježíš je Židy očekávaný Mesiáš, pravdivý Bůh. Ros chtěla poznat pravdu, a proto začala chodit na setkání společenství mesiánských Židů. Po dobu pěti měsíců naslouchala přednáškám prorockých Starého zákona, která prokazovala na Mesiášův příchod a která se vyplnila v narození, životě, smrti a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Instinktivně odmítala myšlenku, že právě Ježíš Kristus je očekávaným Mesiášem, a koliv texty z knihy Izaiáš (Iz 9,5; 7,14; 53,1–5) jednoznačně ukazují, že k naplnění oněch prorockých došlo v jeho Otcově těle. Bylo pro ni ale velice těžké přijmout pravdu, že všechna prorocká Starého zákona týkající se Mesiáše se vyplnila společně s narozením Ježíše.

Téměř na každém setkání s mesiánskými Židy slyšela Ros, že Ježíš zemřel za její hříchy a za hříchy všech lidí. Nerozuměla významu těch slov, zdálo se jí, že nemají žádný smysl.

K přelomu došlo v srpnu roku 1976. Ros tehdy seděla v havajské restauraci a dvanácti Židy pro Ježíše. Ti lidé k ní zase začali promlouvat: „Kristus umře za tvoje hříchy, Ros, a za hříchy celého světa.“ Odpověděla jim, že vůbec nerozumí smyslu těch slov. Tehdy ji podrobně vylíčili, jak vypadaly oběti ve Starém zákoně. Objasnili jí pravdu o prvním hříchu, čili o hříchu Adama a Evy, který uvrhl celé lidstvo do stavu odloučení od Boha, do otroctví hříchu a

smrti. Objasnili ji, že pro člověka duchovně mrtvého vypadají Boží věci jako hlouposti. Bůh nenávidí hřích, ale miluje hříšníka, proto dává všem lidem šanci na odpuštění všech jejich hříchů a navázání vztahu lásky s ním. Proto se Bůh stal opravdovým člověkem a vzal na sebe hříchy všech lidí, aby je smazal svým umučením, smrtí a zmrtvýchvstáním. Židé pro Ježíše jí vysvětlovali, že Kristus je „Beránek Boží, který snímá hřích světa“ (Jan 1,29), na kterého ukazovala každá oběť beránků ve Starém zákoně. Ros byla schopná v to všechno uvěřit, ale největším problémem pro ni bylo přijmout fakt, že Ježíš, který je opravdový člověk, je zároveň i pravdivý Bůh. Nakonec si to objasnila sama sobě tak, že se skutečně nemůže člověk sám stát Bohem, ale všemohoucí Bůh se může stát skutečným člověkem! „Může udělat, co chce, a já mu nemůžu říkat, jak má být Bohem!“

Ještě dva měsíce se sebou Ros bojovala, až konečně 17. října 1976 přijala svátost křtu. V tu chvíli odevzdala celý svůj život Ježíšovi jako svému jedinému Pánu. Tento skutek oddání se Ježíšovi způsobil, že se Ros znovu duchovně narodila, že se stala novým stvořením. Zmizela prázdnota v jejím srdci, našla smysl života, měla konečně pro co žít. Stalo se úplně tak, jak píše svatý Pavel: „Je-li tedy někdo v Kristu, je novým stvořením: to staré zaniklo, je zde to nové.“ (2 Kor 5,17)

Na cestě do katolické církve

Ros zažívala nepopsatelnou radost a štěstí plynoucí ze sjednocení s Kristem, neustále mu děkovala a zpívala mu písně chvály: „Ať tisíc jazyků zpívá na počest mého Spasitele! Nevyslovitelná láska: Jak je to možné, že Ty, můj Bože, si umřel za mne! Jsem milována neokonečnou láskou, provázenou milostí, že mohu poznávat tu lásku – Ty, Duchu z nebe, jsi mě naučil, že tomu tak je! Ó, jen naprostý a dokonalý pokoj! Ó, to božské nadšení! V lásce, která nikdy neustane, já jsem jeho, a On je můj!“

Ros uvěřila v židovského Mesiáše Ježíše, jehož jméno je řeckým překladem hebrejského jména *Ješua*, což znamená „Bůh zachraňuje“. „Kristus“ je za-



Rosalind Mossová Židovka,
která konvertovala ke křesťanství

se řecký překlad hebrejského slova *Masiah* (čili Mesiáš), což znamená „Pomazaný“. Mesiáš je *Ješua ha-Masiah*, čili Ježíš Kristus, pravdivý Bůh a pravdivý člověk.

Ros zavolala svému bratru Davidovi a s radostí mu oznámila, že uvěřila v Ježíše, v Mesiáše – Boha, který sestoupil na zemi! O rok později se také David podělil s Ros o radostnou zvěst, že on také uvěřil v Krista. Tou dobou měla jejich sestra Susan, žijící ve státě Michigan, hluboký prožitek Kristovy přítomnosti a za několik let také přijala svátost křtu.

David a jeho sestra Ros velmi trpěli tím, že mezi křesťany není jednota, že je mezi nimi tolik rozdělení, vzájemného odmítání až nepřátelství. Chybějící jednota křesťanů je velmi bolestná skutečnost, která Kristu působí velká muka. David a Ros intuitivně pociťovali, že musí být jedna opravdová církev, kterou založil Ježíš Kristus. Začali ji tedy hledat.

Konečně doma

David se zapojil do pro-life hnutí a začal se sbližovat s církví katolickou. Ros začala svého bratra „poučovat“ opakováním antikatolických sloganů, které uslyšela od protestantů: že katolická

církev je dílo satanovo, „nevěstka baby-lónská“. David rozhodně odmítal taková urážlivá slova o katolické církvi. Zajímalo se o toto téma a církev ho stále víc fascinovala a přitahovala. Na slavnost Narození Páně roku 1978 pozval Ros na půlnoční mši do katolického kostela. V průběhu liturgie v Ros vzbuzovaly velký dojem židovské zmínky v obřadu mše svaté. Pochopila tehdy, jak moc se mylili všichni ti, kteří jí říkali, že katolictví je „satanské náboženství“. Když vyšli z chrámu, uslyšela Ros od svého bratra šokující slova: „To je synagoga, ale s Kristem!“ Přesně rok poté pronesl David vyznání víry a byl oficiálně přijat do společenství katolické církve. Dal tehdy své sestře Ros číslo katolického časopisu „This Rock“, vydávaného Catholic Answers. A právě z tohoto časopisu se Ros dozvěděla o známém americkém konvertitovi Scottu Hahnovi, bývalém presbyteriánském pastorevi a profesoru teologie. Vytrvalé a nekompromisní hledání pravdy přivedlo Hahna k odhalení, že plnost zjevené pravdy a živá přítomnost Ježíše je pouze v katolické církvi. Ros tehdy získala několik kazet Scotta Hahna a jeho knížku *Doma nej-líp*, kterou přečetla se zatajeným dechem. Když naslouchala Hahnovým svědectvím, velmi se jí dotkla jím citovaná slova katolického biskupa Fultona Sheena: „V Americe není ani 100 lidí, kteří nenávidí katolickou církev, ale jsou miliony lidí, kteří nenávidí to, co mylně považují za učení katolické církve.“

Ros tehdy porozuměla, že antipatie, předpojatost a často i nenávisť vůči katolické církvi vyplývají z nedostatku informací nebo ze zfalšování pravdy o ní. Inspirována svědectvím Scotta Hahna začala Ros sama hledat a poznávat pravdu o katolické církvi.

Trvalo to pět let. Za tu dobu Ros prozkoumala všechny doktrinní rozdíly dělící evangelíky a katolíky. Četla knížky protestantských teologů a chtěla poznat jejich námitky proti katolické církvi. Rychle se ale přesvědčila, že oni bojují proti doktríně, která vůbec není učením katolické církve. Ros poznávala stále hlouběji soudržnost a duchovní hloubku katolické teologie a byla jí nadšena. Zvláště tři knihy jí nesmírně pomohly dojít k fascinaci bohatstvím a



Sestra Rosalind Mossová při vstupu do řádu.

hloubkou katolické církve: bl. kardinála Johna Henryho Newmana *Essay on the Development of Christian Doctrine*, Dietricha von Hildebranda *Liturgy and Personality* a Karla Adama *The Spirit of Catholicism*. Ros nakonec přestala mít pochybnosti o tom, že katolická církev zůstává v plné harmonii s Bibli. Čím lépe poznávala učení a historii katolické církve, tím více v ní rostlo přesvědčení, že to je církev, kterou založil Ježíš Kristus.

Nakonec se rozhodla. O velikonoční vigílii roku 1995 byla v kostele sv. Josefa v Millbrook ve státě New York oficiálně přijata do společenství katolické církve. Do téže církve, kterou před dvěma tisíci lety ustanovil sám Kristus. Je to církev zbudovaná na základech apoštolů a proroků, která přestála krutá pronásledování, různé hereze, odpadnictví a hříchy. Církev, která je mystickým Tělem Krista, hlásá nezměněné učení, a proto je věčná a „brány podsvětí před ní neobstojí“ (Mt 16,18). To Ježíš v této církvi vyučuje, odpouští všechny hříchy, dává život věčný, zve k sobě všechny hříšníky, protože chce všechny zachránit a učinit svatými.

V průběhu obřadu přijetí do církve Ros přijala svátost biřmování i Krista ve svatém přijímání. Plakala radostí, že ji

potkala tak veliká milost. Od té chvíle berou někteří známí a příbuzní Ros jako zrádkyni svého národa a nepouštějí ji k sobě domů. Ale ona se jejich agresi nediví, poněvadž ví, že je způsobena ignorancí a nedostatkem víry. Modlí se za ně, aby poznali pravdu. Na sebe vztahuje slova, která napsal svatý Pavel: „A ještě víc, napříště pokládám vše za újmou, protože poznání Krista Ježíše, mého Pána, je nade vše.“ (Flp 3,8)

Kulminační bod judaismu

Po svém vstupu do společenství katolické církve je Ros přesvědčena, že dosáhla kulminačního bodu judaismu, vyplnění všech příslibů Starého zákona. Má nyní celého Krista, Mesiáše, který je stále přítomný ve svátostech pokání a Eucharistie, aby odpouštěl všechny hříchy, dával se nám jako každodenní pokrm a protijed proti smrti. Ta pravda je pro Ros zdrojem nezníitelného optimismu a radosti. V katolické církvi dává Kristus všechno, co potřebujeme, abychom dozrávali k plnosti štěstí v nebi. Dává nám svou Matku, aby nás prováděla těžkou cestou víry a lásky. Ros tvrdí, že křesťanství je židovské náboženství, naplnění všech proroctví Starého zákona, že je nejcenějším

darem pro každého člověka i pro celou lidstvo.

Začalo to od Ježíše, židovského tesaře, který byl „Bohem s námi“, který „přijel do vlastního“ (Jan 1,11), čili mezi Židy. Všichni jeho první učedníci byli Židé, proto bylo křesťanství ve svých počátcích považováno za židovskou sektu.

Katolická církev byla založena v Izraeli a prvními křesťany byli výlučně Židé. Nedostatek víry a pronásledování Kristových vyznavačů byly v těch dobách stejné jako dnes. Proto jít za Kristem stojí dnes tolik co tehdy.

Ros se domnívá, že opravdová láska k Židům se má vyjadřovat tím, že se s nimi budeme dělit o radostnou pravdu o Ježíši Kristu, který je Mesiáš a Spasitel světa. Ježíš byl jako obětní Beránek ukřižován a vstal z mrtvých, aby odevdal život všem, kteří v něho uvěří a přijmou jeho nekonečné milosrdenství. Ros tvrdí, že tak jako Židé dostali příkaz jíst obětního beránka, máme stejně tak i my, katolíci, požívat Eucharistii, obětního Beránka, kterým je Ježíš Kristus zmrtevýchvstalý Pán. Pán Ježíš řekl: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka, nebudete-li pít jeho krev, nebudete mít sobě život. (...) Mé tělo je opravdu pokrm a má krev opravdu nápoj.“ (J 6,53.55) Mnoho jich odešlo, poněvadž nepochopili, o čem Kristus mluvil. Ros porozuměla, že Eucharistie není symbolem Spasitelova Těla a Krve, ale že to sám Ježíš Kristus ve svém zmrtevýchvstalem člověčenství. Pán Ježíš pověděl jasně: „Chléb z nebe vám nedal Mojžíš, ale chléb z nebe, ten pravý, vám dává můj Otec; neboť chlebem Božím je ten, jenž sestupuje z nebe a dává světu život.“ (...) Já jsem chléb života.“ (Jan 6,32.33.35) Ros je přesvědčená, že když křesťané, kteří nejsou katolíky, poznají plnost pravdy o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii, byli by všichni hned v katolické církvi a na kolenních přijímali Ježíše přítomného v Eucharistii. „Stejně tak,“ píše Ros, „když synové a dcery Abraháma, Izáka a Jakuba věděli, že jejich Mesiáš přišel, že uzavřel Novou smlouvu s Izraelem, že předpověděl prorok Jeremiáš, a skrze Izrael se světem, a že nám dal sebe živý Chléb, skutečnou Manu z nebe, spěchali by rovněž k Němu: ano, n



Sestra Rosalind Mossová řeholním jménem Miriam od Božího Beránka s listinou řeholních slibů v ruce.

kolenou. A stejně jako nevěřící Žid Tomáš by volali s každým židovským i nežidovským nevěřícím na světě: »Pán můj a Bůh můj!«

Rosalind Mossová se stala vášnivou apologetkou a misionářkou. Našla si práci ve vydavatelství Catholic Answers. Začala připravovat konference v rozhlasu, v televizi, ve farnostech a s ostatními se dělit o poklad katolické víry. Vyznala: „Jak mi Pán dopřeje žít na zemi, tak dlouho toužím hlásat celému světu pravdu o Ježíši Kristu a jeho jediné svaté, katolické a apoštolské církvi.“

Po mnoha letech evangelizačního působení povolal Pán Ježíš Rosalind k řeholnímu životu. Sestra Rosalind Mossová se stala zakladatelkou nového řeholního společenství Dcery Marie, Matky naší Naděje v Tulsu ve státě Oklahoma. „Ó hlubino Božího bohatství, moudrosti a vědění! Jak nevyzpytatelná jsou Boží rozhodnutí a jak nepochopitelné jeho cesty!“ (Řím 11,33)

P. Mieczysław Piotrowski TChr
Miłujcie się! 5/2015
Překlad podle Světla 17/2016

Z přímlovu na Velký pátek

„Modleme se také za židy.
Vždyť oni jsou první, kteří
poznali jméno Hospodina,
našeho Boha.

Kéž ho stále více milují
a kéž věrně zachovají
smlouvu, kterou s nimi uzavřel.
Všemohoucí, věčný Bože,
tys slíbil spásu především
Abrahámovi a jeho potomkům.
Vyslyš prosby své církve
a dej, ať se na tvém
vyvoleném národě tvé
zaslíbení naplní.
Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.“

Misál Pavla VI. z roku 1970

* * *

„Modleme se také za židy:
ať Bůh a náš Pán
osvěcuje jejich srdce,
aby poznali Ježíše Krista
jako spasitele celého lidstva.
Všemohoucí věčný Bože,
který chceš,
aby všichni lidé byli spaseni
a došli poznání pravdy,
uděl milostivě,
aby vstupem do plnosti
národů v tvé církvi
byl celý Izrael spasen.
Prosíme o to skrze Krista,
našeho Pána.
Amen.“

*Modlitba Benedikta XVI. - jako část
„tridentského ritu“ z roku 2008*

MLADÝM

Bez matek to nepůjde

Kdyby nebyly matky, tak by se zavřely všechny školy, všechny stadiony, parlamenty, všechny farnosti... Kdyby nebyly matky, svět by neexistoval!

Říci slovo maminka znamená říci „velikost“, „tajemství“ a také „důležitost“. Pro vyjádření velikosti matky mají židé sympatické přísloví: „Protože Bůh nemohl být všude, stvořil matky.“

Když se Napoleon (1769 – 1821) dozvěděl o nemoci své matky, napsal jí: „Drahá matko, říkají mi, že tvé zdraví se zhoršuje. Matko, tobě není dobře! Napiš mi! Ujisti mě o svém zdraví! Protože, co by ze mě bylo, pokud by na zemi neexistoval někdo větší než jsem já!“ Zde vidíme velikost matky!

Známý popularizátor vědy Piero Angela (1928) tvrdí: „Matka ponořená mezi plínky, kašičky a dudlíky, se často cítí intelektuálně frustrovaná, ale může znovu najít jiný pohled na svou situaci, pokud si uvědomí, že její vzdělání, nadání a citlivost jsou prakticky jediné věci, které pomáhají tomu malému lidskému tvorečku k růstu. Je to její úkol utvářet a modelovat zrození inteligence, tvořivosti, osobnosti: je to úkol podobný sochaři, malíři, hudebníkovi. Dítě je z velké části „kompozicí“, pro kterou je třeba jak talent, tak umělec, který realizuje zrození osobnosti. A možná ještě víc!“

Několik výzev

- Zkušená matka cítí odpovědnost za své mateřství. Dobrá matka se nemůže spokojit s tím, že má dobré srdce; musí mít také jasnou mysl, aby pomohla dětem nasměrovat jejich život. Konkrétně můžeme spojit s dobrou matkou některé výzvy.
- Každé pohlazení je malým vítězstvím.
- Dítě není nikdy jen hladovým krkem.
- Nebojte se říkat NE.
- Dítě se neposílá spát, dítě se doprovází spát.



- Tu a tam nějaké překvapení do školní brašny je strategie, která vždy funguje.
- Je moudré občas napsat na svá ústa: kvůli nervozitě zavřeno!
- Je vždy lepší úsměv než brblání.
- Pokud budu dítěti stále říkat, že není k ničemu, časem to skutečně uvěří.
- Dítě, které si nehraje, není veselé.
- Nedostatek něžnosti je záladnější než trvalá žízeň.
- Ztratit trpělivost je možné; naději nikdy!

Přísloví matek

- Pokud se koroptev rozletí, mládě nezůstane stát na zemi.
- Kdo chce dobrou pečení, ať udržuje oheň; kdo chce dobrou děti, ať se věnuje matce.
- Matka vidí jedním okem více, než otec deseti.
- Kroky matky jsou chůzí dítěte.
- Sto lidí může vytvořit tábor; ale je třeba matky, aby vznikl domov.
- Ruka, která houpe kolébkou, řídí svět.

Pozitivní bilance

Italská psycholožka Anna Maria Battistinová je přesvědčena, že „dítě může představovat omezení kariéry, svobody ekonomického života“. Ale hned dodává: „Já si myslím, že my od dětí daleko více dostáváme, než jim dáváme. Každá žena, která má se svým dítětem dobrý vztah, si na konci svého života uvědomí, že v něm nebylo nic lepšího.“

Jiná matka říká: „Dítě je pro srdce ten nejlepší dárek“. Otec dodává: „Děti brání rodičům, aby spadli do propasti. Touží po lásce a dovolují tak otcům a matkám věnovat se svému vnitřnímu růstu.“

Pino Pellegrini
Salesiánský magazín 2/20

Rio: The Home of Christ the Redeemer and the XXXI Olympiad

On August 5, 2016, Rio will host the XXXI Olympiad. The Olympics in Rio will be comprised of 42 sports with 306 events taking place. An exciting 136 medals for women, 161 for men and 9 mixed medals are waiting to be won. Many cities vied for the chance to hold the 2016 Summer Olympic Games. These cities included Baku, Doha, Prague, Chicago, Madrid, Rio de Janeiro, and Tokyo. On June 4, 2008, the IOC Executive Board shortlisted the four strongest bids to become candidate cities. Those cities were Chicago, Madrid, Rio de Janeiro and Tokyo. When all was said and done, Rio came out on top with Madrid coming in second followed by Tokyo and Chicago. Although the victorious athletes will be looked upon with awe and amazement, the statue of Christ the Redeemer with its giant open arms reminds us that we are all victorious if we walk with our Lord.

The Art Deco statue of Christ the Redeemer is the largest statue of that style in the world. It stands at the summit of Mount Corcovado which lies in the southeast of Brazil. Made of reinforced concrete covered with thousands of soapstone tiles, it was completed in 1931 and stands 98 feet tall with its outstretched arms spanning 92 feet. Its pedestal base measures approximately 26 feet high. The idea for a statue on Mount Corcovado commenced in the 1850's when a priest named Pedro Maria Boss had an idea to place a Christian statue on the mountain to pay tribute to Isabel, princess regent of Brazil who was the daughter of Emperor Pedro II. The idea was never approved but did serve as a precedent for the concept of a Christian statue to be erected. In 1921 the Roman Catholic archdiocese of Rio de Janeiro proposed that a statue of Christ be built on top of the 2,310 foot summit of Mount



Corcovado, in which its tremendous size could be seen from anywhere in Rio.

This new project was approved and the foundation stone of the base was ceremonially laid on April 4, 1922 which marked the centennial of Brazil's independence from Portugal. At the point, the monument's design was still a mystery and it was decided that a competition would be held in search of a designer. Heitor da Silva Costa drafted a sketch of a figure of Christ holding a cross in his right hand and the world in his left. He later joined forces with another Brazilian artist named Carlos Oswald. Oswald is credited with the notion of the standing pose with arms spread wide. French sculptor Paul Landowski is considered the primary

designer of the statue's head and hands. Construction started in 1926 and took a mere 5 years to complete. The statue was dedicated on October 12, 1931. In 2002, escalators and panoramic elevators were added. In 2006 a chapel was consecrated to Our Lady of Aparecida who is the patron saint of Brazil.

Although hundreds of medals will be awarded during the course of the Olympic games, it is important for not only those athletes who are participating in the Olympic Games, but for all of God's children to remember that we all have hurdles and obstacles in life, but we will all be victorious in the end if we run into the outstretched arms of Christ.

By Jana Krcek

Bearing Offenses Can Have Spiritual Benefits

As we continue to celebrate the Jubilee Year of Mercy with Pope Francis and with the Catholic Church throughout the world, we have been reflecting on the Spiritual Works of Mercy.

Those actions are specific means that are part of the traditional wisdom of the Church. They help us to conform our spiritual lives and those of our brothers and sisters, to Jesus and His mercy.

The next spiritual work of mercy for our consideration is to bear wrongs patiently.

Humanly speaking, it is difficult to bear offenses that we receive from others. As children, if we are pushed on the playground, our reaction is to push back. As adults, if we are insulted, our first inclination is probably to respond in kind.

What is difficult here is that we are truly, in such cases, the one who is offended. This spiritual work considers the circumstance where we are right and the other is in the wrong. How do we respond in accordance with God's will?

The image of not striking back but bearing wrongs patiently immediately brings to mind Jesus, and especially Jesus on the cross.

If anyone was ever a truly innocent victim of offenses, it was the Son of God. Not only was His crucifixion the greatest injustice the world has ever seen, but even during His three hour agony. He was mocked and taunted by onlookers and by those sharing His misery.

Despite those provocations, the Scriptures tell us that the response of Jesus was

still one of love and of mercy. The First Letter of St. Peter tells us, "When He was insulted, He returned no insult; when He suffered, He did not threaten; instead, He handed himself over to the one who judges justly" (1 Pt 2:23).

And of course when Jesus did speak, He expressed His mercy for all to hear. "Father, forgive them, they know not what they do" (Lk. 23:34).

To bear wrongs patiently, then, is to imitate Christ in our own lives. Since we must seek to be like Jesus in all things, that alone would make such forbearance to be beneficial.

Still, bearing the offenses from others has wide and deep spiritual benefits. Our human sense of justice is always somewhat flawed.

We cannot escape reflecting on the fact that if we are innocent on this occasion, there are other moments when we ourselves have offended. We would then hope for the patience of those we have hurt.

Further, responding to insult or offense does not restore our hearts. Rather, it can stoke our anger. Our hearts can become hardened and overly sensitive to slights. Haven't we all known someone who "just can't let things go?" There is often a peace of heart that comes from bearing those wrongs.

We should consider as well the situation of those who offend us. Yes, perhaps they are simply evil or hard-hearted. But their actions might also be the result of ignorance or of pressures or tensions in

family or in their life about which we are unaware.

Whatever the case, the Year of Mercy has been established by Pope Francis so that we might renew our desire for the conversion of all. We truly must want all men and women to be in heaven with Christ, even those who have done us ill.

Our bearing wrongs patiently can give those who offend us an example and even the time and circumstances to reconsider their actions. Like Christ on the cross, the response of mercy can be disarming and even for those who offend us, a source of healthy spiritual embarrassment that leads to conversion.

The parable of the Prodigal Son from many perspectives, the most beautiful story told by Christ. But at the heart of that story of conversion is the patient endurance of the loving father with his two sons. Offended by both sons in different ways, the father's patience never wavers. One son returns to his father. About the other, we are left to guess.

We should see ourselves, both in the two sons and in that loving and patient father. We must strive to see ourselves as Jesus as He hung on the cross.

Above all, we must bear with those who hurt us and even with our enemies. That will be the better for it, and so will we.

*By Bishop David J. Malone
The Observer
May 6, 2011*

Pověst o čarovném kvítku

Zvu Vás do Krušných hor, do překrásné příhraniční krajiny mezi městem Jáchymov a obcí Boží Dar. Když se projdete cestou vedoucí za božidarským rašeliništěm, dostanete se pod malý kopec. Je to Božidarský Špičák (1115 metrů nad mořem). Nikdo z poutníků, turistů ani výletníků netuší, že tato nenápadná hora je plná pokladů. Přitom klíč k otevření hory je nedaleko. Roste jako kvítek na rozlehlé, mírně se svažující louce, nakloněné směrem k Plešivci. Na louce jsou ještě i dnes patrné základy kdysi velice oblíbené restaurace U čarovného kvítku. Čarovný kvítek, kterým je možné otevřít horu, zde opravdu každý rok vyroste pocestnému přímo před nosem. Je to prý malá, nenápadná květinka, která v podvečer, když se stmívá a sluníčko pomalu mizí za obzorem, asi 10 minut světélkuje. Ale jen nepatrně, méně než svatojánská muška! Proto není snadné čarovný kvítek na velké louce najít. Tímto kvítkem se dá o půlnoci na 1 hodinu hora otevřít. Šťastlivci si pak může nabrat pokladů kolik unese. Nesmí však promluvit, jinak se hora uzavře, a on tam zůstane uvězněn!

Před mnoha lety se hora otevřela mladému horníkovi. Ten tam stál v němém úžasu před sbírkou minerálů, jaké do té doby nikdy nespátřil. Neprojevoval hamižnost, lakotu ani chtivost pokladů. Pouze, oslněn nádherou minerálů, si potichu povzdechl: „Bože, to je krása!“ A tak se ho dívka, která ten poklad sřeží, zželelo. Přestala zpívat a potichu řekla: „Nikomu nesmíš povědět, co jsi zde viděl! Rychle utíkej!“ V poslední chvíli mladík vyběhl z hory, a ta se za ním zavřela. Po mnoho let nikomu nic neřekl. Až jednou měl neklidné spaní a svůj zážitek v hoře vyprávěl ze spánku. Následující den večer se tento nešťastník jako obvykle uložil ke spánku. Už se neprobudil, tiše skončil. Celé jeho vyprávění vyslechla jeho maminka. A jak víme, ženy neumí držet jazyk za žuby...

Po otevření hory se objeví nádherný vstupní portál, který vidí pouze ten, kdo má v ruce čarovný kvítek. Následuje několik prostorných, klenutých a krásně malovaných síní. U vchodu vyjde šťastlivci v ústřety půvabná dívka nevidané krásy. Představí se mu jako Marcebilka, dcera paní a ochránkyně Krušných hor Marcebily. Přivítá ho a vyzve, ať si vše prohlédne, že si může vzít

co chce, ale jen tolik, kolik unese. Začne líbezně zpívat způsobem dosud neslychaným, protože zpívá současně soprán, mezzosoprán i alt. Tak zpíval v 19. století jáchymovský ženský sbor hornické písně. Vpravo za vchodem je vidět zkamenělý strom, u jehož kořenů se povalují 200 kg valouny ryzího stříbra. Také menší kousky stříbra, stačí jen sbírat. Následují drahé kameny a vzácné minerály. Mezi nimi lze spatřit žlutý minerál cejkovit, vedle něj ještě vzácnější jáchymovit. A také vzácné minerály, které se nachází pouze v jáchymovské oblasti. Jsou to pseudojohannit, vajdakit a švenekit...

Leží zde také truhla plná kuliček z přírodního drátkového stříbra. Ty jsou daleko cennější než stříbro. Na co se dívat dříve, když je nablízku truhla plná stříbrných mincí? Ponejvíce čtvrt a půltolarů, tolarů i dvoutolarů šlikovské i královské ražby. Datum ražby lze odvodit ze znaku mincmistra na tolaře. Na stříbrné polici je několik desítek handsteinů, ještě krásnějších než ty, které kdysi vytvořili jáchymovští mistři Conz Welcz a jeho pomocník Caspar Ulich. Jsou ještě dnes k vidění v muzeu ve Vídni. Poháry, konvice, truhlice i truhličky, vše je zhotoveno z ryzího stříbra. Umělecky provedené meče, kopí a brnění. Je toho tolik, že až oči přecházejí. Nádherné obrazy malované na stříbrném plechu, a to zdaleka není vše. Ale kdo si to má všechno pamatovat? Již uplynula hodina a Marcebilka diskrétně upozorňuje, že za 1 minutu se hora opět uzavře. Tak honem ven, do našeho světa!

Našel se i člověk, který chtěl chytračit. Však se také jmenoval Franta Chytrák. Pracoval v Eliášském údolí na Rudolfově šachtě a bydlel na Vršku, proto na louku pod Špičákem neměl daleko. Tam měl schovanou kosu a nůši. Nic nehledal, jen pokosil kousek louky, trávu s lučními květy nácpal do nůše a o půlnoci šel k hoře. Jednou se mu to podařilo, kvítek byl v nůši. Nedržel ho však v ruce, hora se mu proto neotevřela. Jen se ozvalo slabé cinknutí. Za svitu svíčky našel Franta u paty skály jeden tolar. Doma ho prozkoumal a zjistil, že je to tolar mincmistra Klause Krause, kterého soudili pro zpronevěru. Franta nebyl hamižný, vzal si toto upozornění k srdci, a vícekrát se o nečestný způsob hledání kvítku nepokoušel.



Stola Kryštof ve starém cinovém dole sv. Mauricia na Hřebečné u Jáchymova

Nadále však pilně navštěvoval hostinec U čarovného kvítku na louce pod čarovnou horou Špičákem. Ten byl stále plný. Chodili tam chlapi z Božího daru, Horní Blatné, Rýžovny, Jáchymova, Abertam, Hřebečné. Často i ze vzdálenějších míst, z Českého Wiesenhalu (Loučná), Perninku, Horního Žďáru, z Ostrova. Musí přitom hledat čarovný kvítek! Ale starý pamětník pan Heinz Modes, který mě to všechno vyprávěl, říkal, že do hostince chodil hlavně kvůli sličné a kypré hostinské. A opravdu, to tedy byla ženská! Každý ji obdivoval jak ladně a šikovně se pohybovala, jak vlídně s každým promluvila. Vždyť to také byla sestřenicí Marcebily. To však tehdy nikdo netušil...

Kde je dnes konec půvabné paní hostinské? Z hostince zbyly jen základy, náně zůstaly jen pověsti. Ale i tato pověst o pokladech v hoře Špičák má svůj reálný základ. Vždyť pochází z okolí Jáchymova slavného hornického města, kde se v 16. století, i později, našlo pod zemí mnoho pokladů! Nechejte si o těch pokladech zdát! Dobrou noc!

Jaroslav Oheč, Jáchymov
Česká republika

Foto na zadní straně:

Božidarský Špičák nad rozkvetlou loukou

